

Împărțit. Începem. –J.

Dacă îl găsești, înapoiază-l pliat.

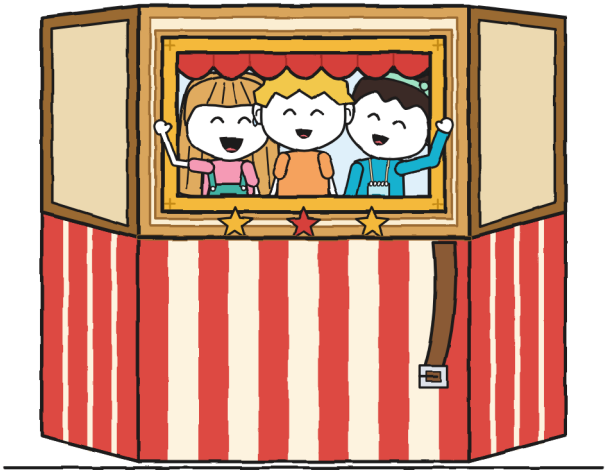
DOAR ÎN POVESTE

Ștampila asta arată ce se întâmplă doar în poveste: dragonii adevărați nu există, iar pachetele nu se întorc zburând. Pentru un transport adevărat, vezi ultima pagină. –J.

LIVRĂRI IMPOSIBILE · 6

Un loc pentru trei

LinguAula

(caietul lui Guni)

MĂRIME XL · Roman ilustrat · 13+

LIVRĂRI IMPOSIBILE · 6

Un loc pentru trei

Cartea a șasea din serie. Cele dinainte: „Pachetul ăsta mușcă”, „A nu se deschide înainte de tunet”, „Returnat, te rog”, „Aici nu, Fărâmiță!” și „Un tort pentru doi”.

Text și ilustrații: LinguAula

Versiunea în limba română: LinguAula

MĂRIME XL · Roman ilustrat · 13+

Prima ediție: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

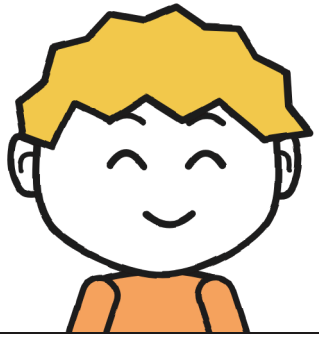
Se poate fotocopia liber, pentru clasă și pentru acasă.

Fonturi: Andika, Patrick Hand, Caveat și Courier Prime (licență SIL OFL).

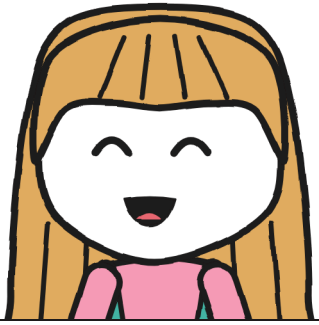
Lucrează fiecare capitol pe linguaula.com

În trei. Eu îmi aleg mânerul. —J.

CINE E CINE

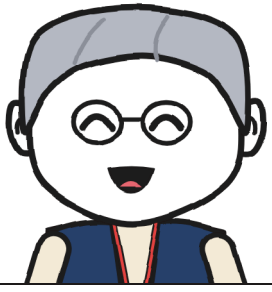
Guni. Măsoară în centimetri. Săptămâna asta mai numără și altceva.

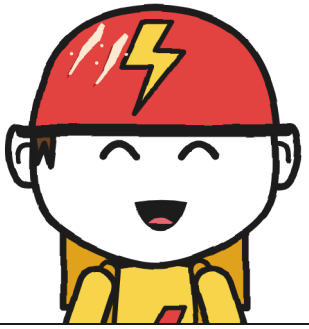
Julita. Știe drumul. Să-l explice e altă poveste.

Noa. Prietena Julitei de mai demult. Măsoară în pași: îi poartă mereu cu ea.

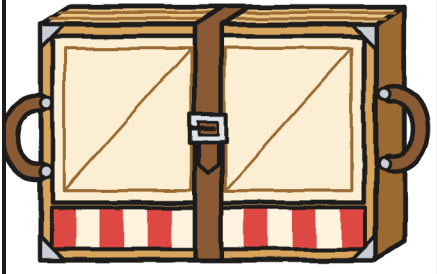
Irene. Conduce atelierul de teatru. Nu spune pe unde: spune „stop”.

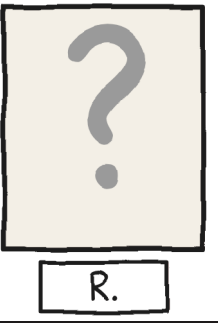
Toni. De la FULGER și de la magazin. Cronometrează și nu comentează. Aproape.

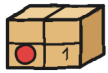
Mara. Împrumută pachetul. Cutia nu și-o lasă din mână.

Nr. 6. Un teatru care încape într-o cutie. Dacă nimeni nu ține cureaua, se deschide unde vrea.

R. Expeditor. De data asta a lăsat o linie într-un inventar.

CAPITOLUL 1

De ce e nevoie de trei?

Caietul 5 s-a terminat cu două ace pe un cadran, iar eu l-am închis așa, fără să-i cer niciunuia să se dea la o parte. Un caiet terminat rămâne cum l-ai lăsat. E partea bună la ele: nimeni nu mai poate discuta cu ele.

Al 6-lea e portocaliu. Portocaliu de mandarină, din cele care se curăță dintr-o bucată dacă nu te grăbești, și are și el ștampila magazinului într-un colț. Mara l-a lăsat pe tejghea, lângă cel roz, și s-a dus în camera din spate să aranjeze niște cutii care erau deja aranjate. Mara nu dă caietele: le lasă acolo unde ai să te uiți.

Pentru prima pagină am o tradiție. Pe al 2-lea am scris OFICIAL; pe al 3-lea, SECRET; pe al 4-lea, DEFINITIV; pe al 5-lea, LINIȘTIT. Patru cuvinte cu lacăt, și pe toate patru le-a citit Julita înaintea tuturor, inclusiv a mea. De data asta am căutat un cuvânt care să țină cont de asta.

Sus am scris CAIET DE LIVRĂRI 6 · al lui Guni, cum se scrie. Dedesubt, un singur cuvânt:

ÎMPĂRȚIT.

Și am lăsat jumătate de pagină liberă, pentru orice eventualitate. Nu știam pentru ce eventualitate. Am aflat imediat: n-a rămas liberă nici un minut.

Julita era de cealaltă parte a tejghelei. Nu mi-a cerut caietul; l-a tras cu un deget, a descapsulat carioca verde și a scris pe jumătatea de pagină cu o literă atât de mare încât a ajuns la margine, s-a gândit puțin și a continuat pe margine. Apoi a pus la loc capacul cu o față de „n-am fost eu”, o față care în magazinul ăsta e deja a tuturor.

Am împărțit prima pagină cu scrisul meu. —J.

Am măsurat cât ocupa: jumătatea de jos, toată. Cuvântul meu, cu tot aerul pe care i-l lăsasem în jur, ocupa jumătatea de sus. Două jumătăți. Mi s-a părut o împărțeală foarte rezonabilă.

Ca de obicei, pentru cine ajunge la caietul ăsta fără să fi trecut prin celelalte. Magazinul se numește Livrări Imposibile și e al Marei, care e vrăjitoare, poartă pălărie mov și are o ștampilă care, când o apeși, aruncă scântei cu miros de lumânare stinsă. Pe raftul din stânga ține pachetele returnate: pachete pe care nimeni n-a reușit să le livreze, trimise toate de R. Dacă cel care primește unul nu semnează eticheta cu cerneală care nu se șterge, în zori pachetul se întoarce zburând pe raftul lui. Erau douăzeci. Julita și cu mine am livrat cinci: un ou de dragon, niște semințe cu picioare, un clopoțel, un set de sosire și un suport

pentru brutăria Eliei. Pe perete, cu litere verzi, scrie MAI SUNT 15. Toni, cel de la FULGER, își are locul într-o cutie întoarsă cu fundul în sus, lângă taburete. Deocamdată.

Luni, în ziua de după biletul Eliei, am ieșit de la școală și am mers direct la magazin. Julita mă aștepta la tejghea cu un plic în mână. Nu era nici verde, nici albastru, care sunt singurele culori de plic pe care le cunosc. Era turcoaz și era închis. Îl ținea cu două degete, de un colț, ca și cum ar fi ars.

— L-a adus poștașul. Scrie „Magazinului Livrări Imposibile". Stau de ceva vreme fără să-l deschid.

— De cât timp?

— Douăzeci și opt de minute, a spus Toni din cutia lui, uitându-se la ceas. Record de cartier.

Avea casca pusă în magazin, cu cele două liniuțe de gheară, și ceasul peste mânecă, ca să nu piardă timp suflecându-se.

O cunosc pe Julita. Un plic închis, în mâinile ei, durează cât îi trebuie să-i găsească clapa. Douăzeci și opt de minute nu erau răbdare. Erau altceva, și n-am știut ce.

Nu era al meu. Plicurile care nu sunt ale mele cântăresc de trei ori mai mult. —J.

Mara l-a deschis cu o unghie, fără să rupă mai multă hârtie decât era nevoie. Scrisoarea avea scris clar, de adult, din cel care nu se strâmbă la capătul rândului:

„Sunt Irene, responsabila atelierului de teatru de la centrul de cartier. Actualizând inventarul, am găsit o linie: «Teatrin pliabil: de primit». Îl aveți dumneavoastră? Sâmbătă 31 e gimcana cartierului. Dacă teatrinul ajunge pliat în curtea noastră, adus de o echipă de trei, îl semnez chiar acolo. În echipa Noei e loc pentru trei și, deocamdată, e doar ea."

Dedesubt, cu alt scris, mic și drept, în turcoaz:

„Julita: sunt eu! Acum fac teatru. Adu pe cineva care se pricepe la pachete. —Noa".

Julita a citit semnătura și i s-a ridicat gura pe o parte, doar pe una, ca atunci când își amintește ceva ce nu are de gând să povestească. A spus „Noa" încet, cum se spune numele unei străzi pe care ai trecut de o mie de ori.

„Cineva care se pricepe la pachete". Ăla eram eu. La „pachete" mi-a plăcut. La „cineva", mai puțin.

La cinci au sosit amândouă.

Irene avea un dosar, o vestă bleumarin plină de buzunare și un fluier atârnat la gât. Avea părul scurt și cărunt și ochelari rotunzi, cu care a străbătut magazinul raft cu raft, ca unul care face inventar fără să i se fi cerut. Noa avea un carnet atârnat de un șnur și un creion turcoaz după ureche. Părul, într-un coc înalt de bucle, strâns cu o eșarfă verde-mentă; puloverul, turcoaz, ca

plicul. Totul la ea părea pus la locul lui, ca să nu trebuiască să-l cauți.

Julita a ieșit de după tejghea fără să deschidă portița, pe dedesubt, și s-au îmbrățișat. S-au îmbrățișat atât de mult, că am avut timp să măsor: unsprezece secunde. Eu am rămas deoparte, cu caietul. Un caiet servește și la asta: să ai ceva în mâini.

— Ăsta e Guni, a spus Julita. Se pricepe la pachete.

— Salut, Guni care se pricepe la pachete, a spus Noa. Și mi-a notat numele în carnet.

L-a notat întreg, cu numele de familie pe care tocmai mi-l pusese. De unde stăteam am văzut că eram al doilea rând din pagină. Pe primul scria „Julita” și avea o linie dedesubt, ca lucrurile care sunt deja făcute.

Mara s-a urcat pe taburetul albastru și a coborât de pe raftul ei cutia nr. 6. O cutie la fel ca toate, nici mai mare, nici mai mică. Eticheta avea cinci rânduri bătute la mașină: NR. 6. ATELIERUL DIN CURTE. INTRARE PE CELE DOUĂ UȘI. DE LIVRAT PLIAT. Iar jos, ca întotdeauna, EXPEDITOR: R. În jur, nouă ștampile de RETURNAT.

— Nouă ștampile, a spus Julita.

— „Cele două uși", a citit Noa. Care două uși?

Irene nu știa. Mara, nici ea. Eu am notat asta cu un semn de întrebare, ceea ce notez când nu știu ceva și vreau să rămână scris că mi-am dat seama.

— L-am dus de nouă ori, a spus Mara. Luni mă primea croitoria. Miercuri, corul. Vineri, șahul. „Atelierul? Nu e aici." Nimeni nu semna pentru un atelier.

L-am desenat în timp ce vorbea, în trei cadre: Mara, cu cutia sub braț, în fața aceleiași uși, iar în ușă, pe rând, un ac cu ață, o notă muzicală și un cal de șah, care nu spunea nimic pentru că la șah se tace. Dedesubt, cutia intrând pe fereastra magazinului în zori. De nouă ori.

— Teatrul repetă în curte, a spus Irene. Iar în curte nu e sonerie.

A deschis dosarul și i-a arătat Marei o foaie cu o ștampilă a centrului. Mara a citit-o cu nasul foarte aproape, felul în care citește ea ce are de gând să ia în serios.

— Acum e în registru: „Atelier de teatru. Responsabilă: Irene”. Pentru un atelier, acum semnează cineva.

— Acum că există cine semnează, de ce nu-l duce Mara în cutia ei, ca suportul Eliei? a întrebat Julita.

— În cutia mea l-am dus de nouă ori, a spus Mara. Acum condițiile le pune cel care primește.

— Un teatrin pliabil e făcut ca să fie dus prin piețe, a spus Irene. Trebuie să văd că ai mei pot cu el pe stradă. Dacă nu pot, nu-mi folosește. Și nu semnez ce nu-mi folosește.

— Asta am mai auzit-o într-o brutărie, a spus Mara.

Aveam o întrebare de când citisem scrisoarea și am pus-o înainte să se consume.

— Și de ce e nevoie de trei?

Am întrebat-o pe bune. Un balot cu două mânere; două persoane, câte una la fiecare mâner. Numărasem pe degete și îmi ieșeau două.

Nimeni n-a râs. Irene s-a uitat la mine peste ochelari, cum te uiți la o piesă care se potrivește mai bine decât părea.

— Bună întrebare. Marți, în curte, ne răspundeți voi.

Mara și-a deschis cartea și și-a notat condițiile. Ale Marei încap mereu într-o mână; le-am numărat pe a mea și mi-a rămas degetul mare:

- Nr. 6: împrumutat pentru repetiții.
- Iese cu Irene sau cu mine.
- Se întoarce pliat.
- Doarme aici.

Eticheta rămâne în cutie, iar cutia, la Mara.

Dacă doarme pe raftul lui, în zori n-are unde să se întoarcă. Rămâne la nouă ștampile. Am întrebat. —J.

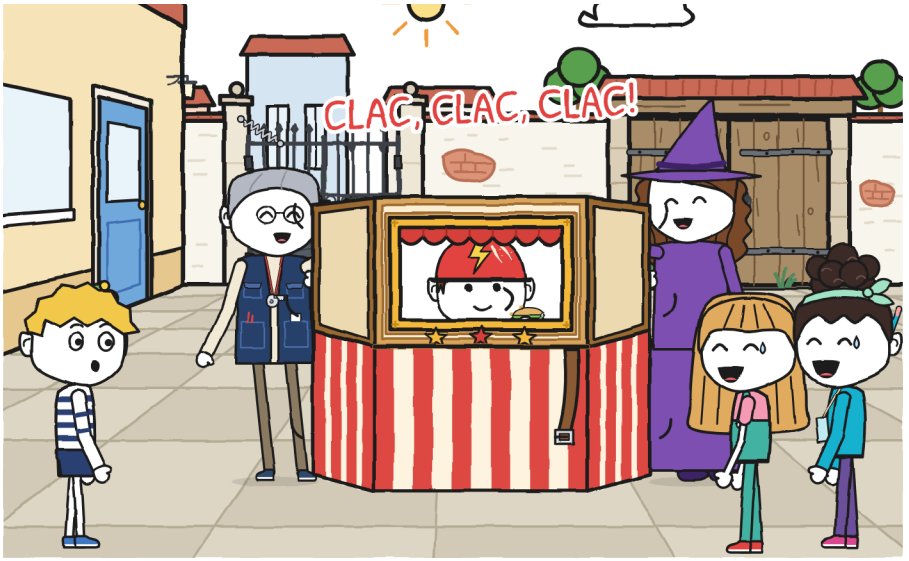
Marți am mers în curtea centrului de cartier. De pe trotuar se intră printr-o poartă de fier cu multe straturi de vopsea, care se închide singură: îi dai drumul și se întoarce, încet, până face un clic, ca un câine care se așază fără să i se ordone.

Mara a pus cutia pe jos și a desprins capacul. Ieșind, teatrinul a crescut, ca suportul Eliei. Eu nu mă mai sperii: scot ruleta.

Închis era un balot plat de panouri de lemn și pânză, cu un mâner pe fiecare parte și o curea care trecea printr-o cataramă cu trei găuri. Un metru pe șaptezeci de centimetri și, pe cant, o palmă. Poarta, cu un canat deschis, nouăzeci de centimetri. Pe cant, încăpea prin poartă. Asta era partea ușoară.

Înainte de orice, Irene a vrut să vadă dacă e întreg. A desfăcut cureaua și a răsucit balotul. Panourile s-au deschis singure, de greutatea lor, unul după altul: clac, clac, clac. O scenă cu trei pereți, o cortină scurtă și o fereastră cu ramă în panoul din spate.

Pe fereastră se vedea Toni, care trecea pe trotuar cu un sandviș. Avea gura plină. N-a putut să salute. A rămas o clipă nemișcat, încadrat, cu casca pusă și un obraz mai umflat decât celălalt, ca portretul cuiva important pictat la ora mesei.

— E întreg, a spus Irene. Regula atelierului: mâinile, pe mânere. Pe balamale, niciodată. Iar la întoarceri, cineva ține cureaua.

Am notat exact așa.

Irene și Mara l-au pliat și au prins cureaua în cataramă.

— Încercăm noi, a spus Julita. Noa era deja la celălalt mâner.

Nu s-au uitat una la alta ca să hotărască. Nici măcar nu și-au spus: fiecare s-a dus la partea ei, cum te duci la scaunul de la care nu lipsești niciodată.

Au numărat până la trei și l-au ridicat. Puteau. Au făcut un tur al curții, încet, cu coatele puțin depărtate, iar teatrinul mergea între ele fără să se legene, ca o tavă bine purtată. Au ajuns la poartă. Poarta era închisă.

Julita s-a uitat la ea. Noa s-a uitat la ea. Aveau patru mâini și toate patru erau ocupate.

Eu eram la doi metri, cu amândouă mâinile mele libere și un caiet.

Irene, în fund, cu dosarul lipit de piept, n-a spus nimic. Nici „ajută-le”, nici „tu”.

Am ținut poarta cu spatele. Au trecut. Irene a notat ceva în dosar.

După-amiaza aceea am inventat aparatul acestui caiet. E al cincilea din cariera mea, după tremurometru, roșometru, aicimetru și zgomotometru, și primul care nu măsoară o persoană, ci mai multe deodată. L-am numit MĂSURĂTORUL DE

TREI, „cine face ce pe fiecare tronson”. Un rând pe tronson și trei căsuțe, fiecare cu desenul ei:

- A CĂRA: două mâini pe două mânere.
- A ORIENTA: a spune pe unde și când.
- A FACE LOC: uși, borduri, oameni.

În primul rând, „curtea, prima încercare”, am pus „Julita și Noa”, „Julita și Noa” și o căsuță goală. În al doilea, „curtea, a doua încercare”, la fel, dar în a treia căsuță am pus „Guni”.

Două nume repetate și o căsuță goală: nu se trece. Cu căsuța plină, da. Aveam răspunsul pentru Irene, și era al meu.

Și am notat altceva, mai mic: „O poartă o poate ține și o piatră”.

Am scris-o cu creionul, aproape fără să apăs.

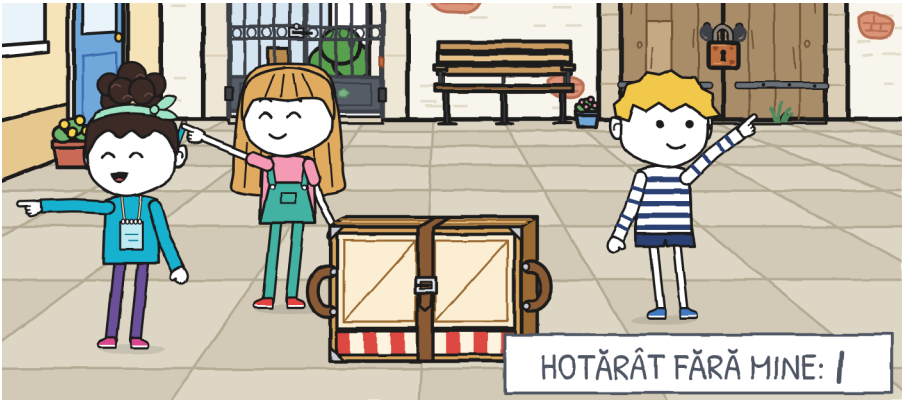
Mai trebuia să înțelegem eticheta.

— Cele două uși sunt cele două canaturi ale porții, a spus Julita.

— Trebuie să le deschidem pe amândouă, a spus Noa.

— Am putea măsura întâi zidul pe din afară, am spus eu.

Am arătat toți trei deodată. Julita, poarta. Noa, sala atelierului. Eu, strada.

— Mai târziu, au spus amândouă.

Au spus-o deodată și cu aceeași melodie, de parcă ar fi repetat-o. Probabil o repetaseră. Ani de zile.

Am mers singur. Am ieșit pe poartă, care s-a închis în spatele meu cu clicul ei, și am ocolit zidul măsurând cu ruleta, tronson cu tronson, notând fiecare număr în caiet sprijinit pe genunchi. Zidul era lung și dădea într-o alee cu miros de apă stătută. Și acolo, după colț, am găsit ceva.

M-am întors repede, cu ceva în cap și cu ruleta încă nerulată, târând un metru de galben pe trotuar. Când am intrat, Julita și Noa râdeau de ceva ce se întâmplase înainte să vin eu în cartier. Râdeau din umeri, fără zgomot, iar Noa o atingea pe Julita de brat ca să se oprească, iar Julita nu se oprea.

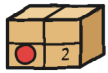
Am deschis gura.

— S-a hotărât deja, Guni, a spus Julita. Sunt cele două canaturi.

În colțul de jos al paginii, mic și în creion, am scris: HOTĂRÂT FĂRĂ MINE. Și alături, o liniuță. Am scris-o cu gura încă deschisă.

Am închis gura. Și caietul.

Liniuța am văzut-o după două zile. Era a mea. –J.

CAPITOLUL 2

Cine știe drumul?

Miercuri era primul traseu: de la magazin la curte, pe stradă, cu teatrinul în spinare și oamenii uitându-se. Îmi petrecusem ora de după-amiază desenând măsurătorul pe marginea unei fișe, cu un rând nou și căsuțe goale, ca să le completăm toți trei.

Când am ajuns la magazin, măsurătorul era deja completat. Cu verde.

Julita deschisese caietul meu la pagina aparatului și adăugase rândul cu scrisul ei de afiș: „magazin → curte”. În căsuța A CĂRA scria „Guni și Noa”. În cea de A ORIENTA, „Julita”. În cea de A FACE LOC, „Julita” din nou. Carioca stătea deasupra, descapsulată, ca o probă pe care nimeni nu s-a deranjat s-o ascundă.

— Tu și Noa cărați, a spus Julita. Eu orientez, că știu drumul. Și cum merg în față, fac loc.

— Ne-am gândit pe drum, a spus Noa.

N-a spus-o ca să câștige. A spus-o cum se dă o adresă: pentru că era adevărat. Veniseră împreună de undeva și pe drum se gândiseră. Eu, pe drumul meu, gândisem același lucru, dar pe marginea unei fișe, și asta nu se numără ca venit.

Ce e scris cu verde nu se șterge. A doua liniuță.

— Înainte să plecăm am putea face un plan, am spus. Cu virajele numerotate.

Îl aveam pe jumătate făcut în cap: ușa magazinului, bordura, magazinul de pantofi, piațeta, virajele cu numărul lor într-un cerc, ca stațiile unui tren.

— Nu trebuie plan, a spus Julita. Merge totul drept până la peștele șchiop.

Noa a pufnit în râs. Julita, la fel. Nu un râs mic: din cele care încep la una și se pasează celeilalte înainte ca prima să fi terminat, și se întorc, și nu se mai știe cine îl duce.

— Care pește?

— Peștele șchiop e peștele șchiop, a spus Noa, încă încovoiată.

— E o poveste lungă, a spus Julita.

— Și foarte bună, a spus Noa.

Am așteptat. Țineam creionul în aer, gata să notez povestea, în caz că ar fi folosit pentru drum. Nu mi-au povestit-o. S-au

potolit încet, ștergându-și ochii cu mâneca, și când una se uita la cealaltă le revenea puțin, ca sughițul.

Am coborât creionul. A treia liniuță.

Mara a scos teatrinul din cutie la ușa magazinului, pe trotuar, iar cutia a rămas înăuntru, cu eticheta ei și cu cele nouă ștampile. Noa a prins cureaua în prima gaură.

— Așa se desface mai repede când ajungem.

Era un motiv bun. L-am notat: „Gaura 1: se desface mai repede". Restul nu l-am notat, pentru că restul încă nu-l știam.

Eu mergeam în față, iar Noa, în spate, fiecare cu o mână pe mânerul lui. În față se vede strada. În spate se vede doar teatrin: un metru de lemn și pânză pictată la o palmă de nas, ca și cum ai merge în spatele unui dulap. Noa ținea cealaltă mână aproape de curea, din obișnuință sau din regula Irenei, și număra încet. Număra pași. Din față o auzeam: „... douăzeci și unu, douăzeci și doi...", pe tonul cu care alții fredonează.

Irene venea ultima, cu dosarul și fluierul. Nu spunea pe unde. Spunea „stop" când era o bordură. O spunea o singură dată și fără să ridice vocea, iar noi ne opream, și era ca și cum strada întreagă s-ar fi oprit cu noi.

Julita făcea loc foarte bine. Mergea câțiva pași înaintea noastră, mergând cu spatele și mișcând brațele ca unul care parchează un camion.

— Faceți loc, trece un teatru!

Doamna de la magazinul de pantofi a ieșit în prag să-l vadă, cu un pantof pe jumătate legat în mână. Un domn cu un câine aștepta într-o intrare de bloc; și câinele aștepta, ceea ce e mai greu. Departe, de cealaltă parte a cartierului, a sunat un clopoțel. Tilin.

— FULGER își repetă proba, a spus Noa. Merg pe bicicletă, cu un plic. Noi mergem pe jos, cu asta.

— Cu asta nu se aleargă, a spus Irene.

Toni îmi povestise luni: la fiecare stație a lui FULGER trebuie să ajungă toți trei împreună, altfel nu e valabil. Atunci am notat fără să știu la ce.

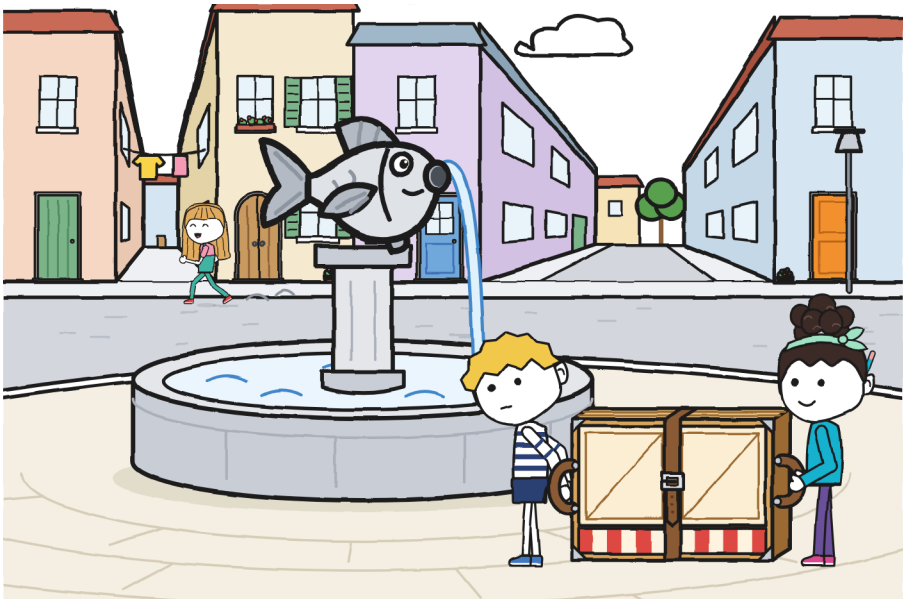

Am ajuns în piațeta cu fântâna. E rotundă, cu bănci în jur și niște porumbei care nu se dau la o parte pentru nimeni. Julita s-a întors, a strigat indicația și a luat-o la fugă spre centru, ca să țină poarta.

— Până la peștele șchiop și cotiți!

Și nu mai era. I s-a văzut o clipă salopeta între două persoane, apoi, nimic.

În mijlocul fântânii e un pește de piatră, în vârful unei coloane scurte, cu gura deschisă de parcă ar fi vrut să spună ceva și s-ar fi răzgândit. M-am uitat bine la el. Din partea mea avea toate înotătoarele.

M-am gândit repede, ceea ce nu e specialitatea mea. Specialitatea mea e să mă gândesc încet și cu o riglă. Dar teatrinul cântărea, Noa era în spate fără să vadă nimic, iar strada mergea mai departe în jurul nostru. Am sprijinit caietul de mâner și am scris două rânduri:

1. Peștele din fântână: înotătoare la vedere, toate. Nu e șchiop. Trebuie să fie alt pește.
2. Cotitura: în ce parte? Stânga, stradă îngustă. Dreapta, stradă largă. Un teatrin merge mai bine pe unde-i larg.

Dedesubt, o săgeată groasă spre dreapta. Era un raționament impecabil. Singurul lucru greșit era începutul.

— Cotesc acum? am întrebat peste umăr.

— La peștele șchiop! a spus Noa din spatele teatrinului.

Noa nu vedea decât lemn. De acolo, peștele șchiop era un cuvânt, iar cuvântul era bine spus.

Am căutat mai departe alt pește. M-am uitat la intrări, la firme, la o pescărie care s-a dovedit a fi o fierărie. Nu era. Am cotit la dreapta.

Nimeni n-a spus „viraj”. Nimeni n-a ținut cureaua. În prima gaură, catarama ține puțin.

Clac. Clac. Clac.

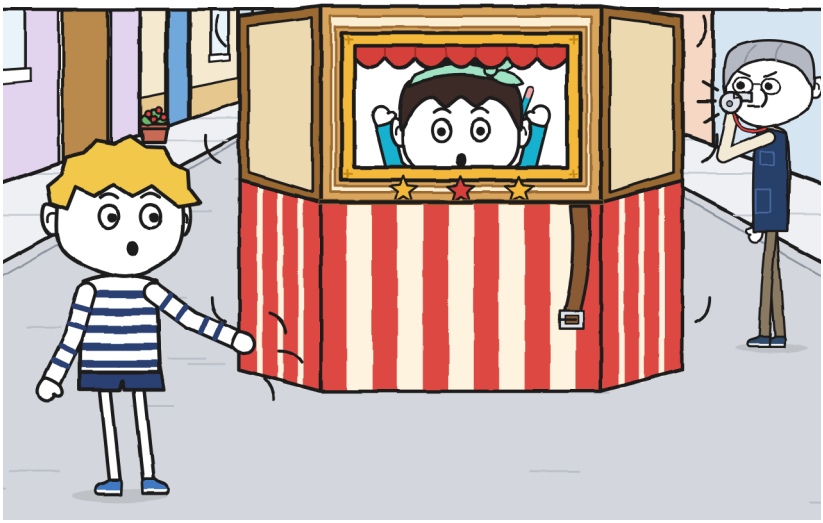
Panourile s-au deschis încet, unul după altul, în jurul Noei, ca frunzele unei anghinare pe care cineva o deschide dinăuntru. Irene a sunat din fluier. Când s-a oprit zgomotul, în mijlocul străzii era un teatru. Iar în teatru, Noa.

— Salut, a spus pe fereastră.

Avea mâinile ridicate, departe de balamale, cum i se spusese. Cureaua atârna până la pământ. Eu țineam încă mânerul în mână, care nu mai era mânerul a nimic: era marginea unei scene.

Irene s-a uitat la mâinile Noei. Apoi la ale mele. S-a uitat cu adevărat, deget cu deget, pe ambele părți. Erau toate întregi: panourile cântăresc puțin și se deschid încet.

CLAC, CLAC, CLAC!

— Cine orienta? a întrebat.

Nimeni n-a răspuns. Cine orienta ținea o poartă, două străzi mai încolo.

L-am pliat Irene și cu mine, cu mâinile pe barele laterale, fără grabă, panou cu panou. Noa, acum afară, a prins cureaua, și de data asta a tras de ea de două ori. Între timp am măsurat: de la piciorul meu la fântână, patru metri. Am notat cu ruleta încă întinsă pe jos, de la pantoful meu până la marginea de piatră.

Julita s-a întors alergând.

— Dar era la peștele șchiop!

— Care pește șchiop?

— Ăla! a spus, arătând spre fântână. La stânga. Ca întotdeauna.

— „Întotdeauna” e dinainte să vin eu.

N-am spus-o supărat. Am spus-o cum se corectează o dată. Julita a rămas cu brațul întins spre fântână o secundă în plus, apoi s-a întors spre Irene, care avea dosarul deschis.

— Doar că Guni s-a rătăcit.

Eu nu mă rătăcisem. Știam exact unde sunt: la patru metri de fântână. Tocmai măsurasem.

Noa se uita la unul și la altul, cu carnetul închis lipit de pulover. Irene a notat ceva. N-a spus ce.

Și asta au hotărât-o fără mine. A patra liniuță.

Am spus-o cu voce tare și în fața oamenilor. Știu. —J.

Mi-au arătat cealaltă parte a peștelui. Am ocolit fântâna toți trei, cu teatrinul pliat între Noa și mine, iar Irene în spate. Îi lipsește o înotătoare, cea din stânga. De unde vii pe strada magazinului nu se vede: peștele îți arată partea bună, ca cei care pozează în fotografii. Ca s-o vezi, trebuie să știi că nu e acolo.

L-am desenat pe ambele părți, una lângă alta. Același pește, doi pești.

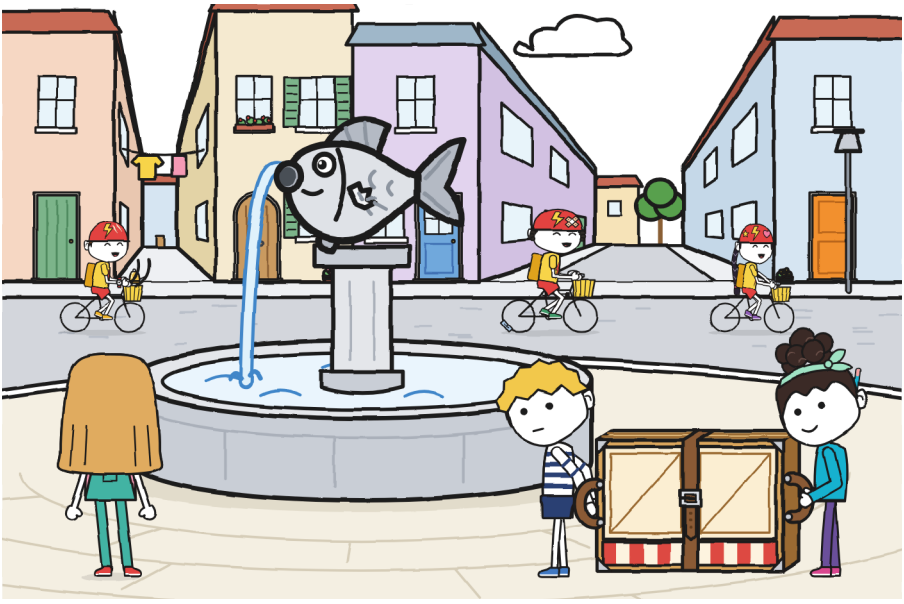
Am repetat virajul. Ne-am întors câțiva metri, la gura străzii, și l-am făcut din nou, acum cu Julita lângă mine. Prima dată am spus „viraj” prea devreme, iar Noa a ținut cureaua în fața unei intrări, degeaba. A doua, prea târziu: cu jumătate de teatrin deja în curbă și cu Noa căutând cureaua pe pipăite. A treia a ieșit. A ieșit bine, fără clac. Dar nimeni nu vorbea. Nici Julita, care vorbește mereu.

Atunci a trecut FULGER pe șosea: Zoe, Bruno și Toni, în șir, cu mâinile pe ghidon. Tilin la colț. Zoe în față, cu coada împletită în vânt; Bruno la mijloc, cu plicul în coș; Toni ultimul, cu un deget pe clopoțel. Au ocolit fântâna fără să frâneze și fără să se atingă, la aceeași distanță unul de altul tot timpul, ca acele unui ceas care nu se ajung niciodată.

— Stația unu, din prima, a spus Toni în trecere.

N-a spus-o pentru noi. Toni anunță datele cu voce tare, chiar dacă nu e nimeni să le audă; asta îl face de la FULGER. Dar l-am auzit.

Julita avea brațele lăsate. Brațele Julitei nu sunt niciodată lăsate: merg, vin, arată, fac loc. În după-amiaza aceea, în timp ce clopoțelul se îndepărta, atârnau pe lângă ea ca două mânere fără teatrin.

Am ajuns în curte aproape de noapte. Pe ultimul tronson n-a mai fost nevoie să orientăm: poarta se vedea. Julita a ținut-o cu mâna și n-a spus „loc!”. Mara ne aștepta înăuntru. A pus teatrinul în cutie și l-a dus la magazin, să doarmă pe raftul lui.

Am notat ziua de azi în măsurător, sub rândul verde, și am adăugat o coloană nouă, îngustă, în creion: „s-a deschis · repetat de 3 ori”. Cele trei căsuțe aveau nume și, totuși, ni se deschisese un teatru pe stradă. Măsurătorului îi lipsea ceva. N-am știut ce. Am desenat alături un semn de întrebare mare, de mărimea celor pe care le pun când întrebarea nu e a cartierului, ci a aparatului.

Numele meu apare de două ori pe rândul ăsta. Și eu nu eram la niciuna dintre ele. —J.

Acasă, după cină, m-am așezat la masă cu lampa aprinsă și am deschis caietul la ultima pagină.

Acolo am desenat ce găsisem marți în spatele zidului. Cu grijă, cu rigla, cu metrii pe care îi notasem sprijinind caietul pe genunchi. Ieșea foarte bine. Ieșea atât de bine că m-am uitat la el o vreme cu creionul nemișcat.

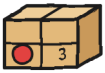
Mama a băgat capul pe ușă ca să-mi spună noapte bună. Până atunci aveam deja mâna deasupra desenului. Mi-a spus-o, s-a uitat la mâna mea, n-a întrebat și a închis ușa.

Am acoperit desenul cu mâna deși eram singur. Pe o parte ieșea un colț de zid și jumătate de lacăt.

M-am gândit: „Mâine vor greși iar. Atunci îl scot".

Mi s-a părut un plan bun. Avea și oră.

Pagina asta am citit-o joi. Nu mi-a plăcut. A mea de miercuri, nici ea. —J.

CAPITOLUL 3

Merge planul lui Guni?

Noaptea aceea, când mâna s-a săturat să acopere, am făcut planul întreg.

Curtea văzută de sus, cum o văd porumbeii. Zidul măsurat, tronson cu tronson, cu numerele pe care le notasem marți pe genunchi. Poarta, cu săgeata ei de închis singură. Fântâna, cu peștele desenat pe partea lui proastă, ca să nu mai păcălească pe nimeni. Magazinul, într-un colț, mic. Cele trei tronsoane, numerotate într-un cerc. Iar în spatele zidului, ce era de marți.

Mi-a ieșit un plan foarte bun. Dintre cele mai bune pe care le-am făcut, și am făcut multe. M-am uitat la el o vreme cu lampa înclinată, ca să nu facă umbră creionul. Apoi l-am împăturit în patru, apăsând îndoiturile cu unghia, și l-am pus în caiet, între două pagini care nu aveau nicio legătură.

Joi, la magazin, Noa număra.

Era pe trotuar, în fața vitrinei, și mergea spre bordură cu pași lungi și toți la fel, fără să se uite la picioare. Se uita înainte, unde se ducea, și mișca buzele.

— De la ușă la bordură, șase pași. De la bordură la felinar, unsprezece.

— Asta se măsoară cu ruleta, am spus.

— Eu măsor în pași. Îi port mereu cu mine.

M-am gândit. Era adevărat: ruleta trebuie scoasă, întinsă, ținută cu piciorul, iar apoi se strânge singură și te mușcă de deget. Pașii nu-i uiți acasă.

— Cât măsoară un pas de-al tău?

— Unul.

I-am măsurat un pas. Am întins ruleta pe podeaua magazinului și Noa a făcut un pas lung deasupra ei, dintre ai ei, fără să se gândească, cum semnează cineva. M-am aplecat să citesc marca: cincizeci și opt de centimetri. Ea l-a notat în carnet. Eu, în caiet. Ambele scrisuri spuneau același lucru: „1 pas de-al Noei = 58 cm”.

— Și al tău? a întrebat.

Nu știam. M-am măsurat. Am făcut un pas deasupra ruletei, unul obișnuit, din cei de mers la școală, iar Noa s-a aplecat să-l citească, pentru că eu de sus nu ajungeam fără să mișc piciorul: cincizeci și unu de centimetri. Ea l-a notat și pe ăsta. Eu purtasem toată viața pașii cu mine și nu-i numărasem niciodată.

Julita se uita la noi de la tejghea, cu brațele încrucișate și o sprânceană ridicată, ca la două ceasuri care arată aceeași oră.

Credeam că Noa va fi o altă Julita. Nu e. Noa numără.

Am mers în curte cu Irene. Julita și Noa voiau să-și încerce ideea: să deschidă cele două canaturi ale porții.

Primul canat se deschide și se închide singur: îl cunoșteam. Al doilea nu s-a deschis. Au tras de el amândouă, fiecare cu ambele mâini și cu picioarele înfipte în pământ, Julita roșie și Noa numărând până la trei cu voce tare, iar la trei nu s-a întâmplat nimic. Irene s-a aplecat să se uite. Are vopsea peste vopsea și un șurub pe jos care îl bate în pământ, gros cât un deget.

— Atunci eticheta e greșită, a spus Julita.

— Sigur, a spus Noa.

Au hotărât în două secunde. Le-am numărat. Am scos creionul pentru liniuță. Era a cincea.

Nu am făcut-o.

Creionul a rămas la un deget de hârtie. M-am uitat la șirul de liniuțe, în colțul paginii: patru, bine făcute, drepte, toate de aceeași mărime. Le făcusem cu multă grijă. Și lipsea una.

Marți, în spatele zidului, am hotărât și eu ceva fără să întreb pe nimeni: să tac.

Sub HOTĂRÂT FĂRĂ MINE, cu același scris și în creion, am scris încă un rând: HOTĂRÂT FĂRĂ ELE. Și o liniuță. A ieșit mai strâmbă decât celelalte.

— Eticheta nu e greșită, am spus. Mi-a ieșit mai tare decât voiam. Curtea mai are o ușă. E în spate, pe aleea canalului. E veche și are un lacăt. Am găsit-o marți.

Am scos planul dintre pagini și l-am desfăcut deasupra teatrinului pliat, care era pe jos și ținea loc de masă. Îndoiturile îl tăiau în patru, în cruce, ca o fereastră.

— Marți? a spus Julita.

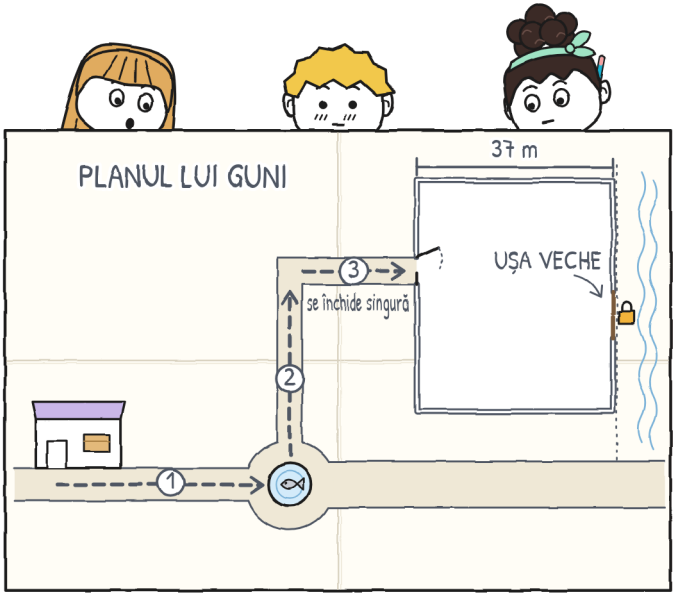
— Marți. L-am păstrat ca să am dreptate mai târziu.

Cele trei capete s-au aplecat peste hârtie. Zidul: treizeci și șapte de metri. Poarta, pe o parte, cu „se închide singură”. Iar pe partea opusă, o ușă cu două canaturi, cu un lacăt desenat din față, ca să se vadă bine: UȘA VECHE.

Nimeni n-a spus nimic o vreme. Am măsurat: a fost lungă. Se auzea șahul de partea cealaltă a zidului, o piesă pe o tablă, din când în când, ca un ceas care nu se grăbește.

— Bine, a spus Noa. Și a copiat ușa pe harta ei.

A copiat-o cu creionul turcoaz, cu grijă, numărând cu vârful pătrățelele planului meu ca s-o pună la locul ei. N-a mai întrebat nimic. Pentru Noa, o ușă care există e o ușă care se notează.

Julita n-a spus „bine”. Mișca un picior. Pantoful ei roșu mergea și venea pe pardoseala curții, tac, tac, tac, pe un ritm pe care îl cunosc: cel al lucrurilor care nu se vor spune imediat.

— Ieri ne-ar fi prins foarte bine.

— Da.

Ieri, cu planul în caiet, măsurasem patru metri de la piciorul meu la fântână, în timp ce Noa era într-un teatru.

În curte nu e niciun colț. Nici nu am căutat. Am rămas unde eram, cu planul deschis și cu amândouă mâinile deasupra, ca să nu-l ia vântul.

N-am spus „bine” pentru că încă nu era adevărat. —J.

Am mers s-o vedem toți trei, cu Irene. Am ieșit pe poartă, care s-a închis în urmă cu clicul ei, și am ocolit zidul. Noa l-a numărat, încet, din buze: șaizeci și patru de pași. Eu îl aveam deja: treizeci și șapte de metri. Am făcut socoteala în minte, șaizeci și patru ori cincizeci și opt, și mi-au ieșit treizeci și șapte și ceva. Ieșea la fel.

Noa s-a uitat la mine când am spus-o. N-a spus nimic, dar a notat „37 m" lângă pașii ei, iar eu am notat „64 de pași" lângă metrii mei.

Aleea canalului e îngustă și miroase a apă stătută. La capăt se vede balustrada, iar în spate, canalul, care trece fără să se uite. Ușa veche e de lemn, cu două canaturi, lată ca patul unui uriaș. Noa a măsurat-o dintr-o parte în alta: trei pași. Am măsurat-o eu: un metru șaptezeci și cinci. Aproape două porți. Lemnul e cenușiu de atâta ploaie. Lacătul are mai multă rugină decât lacăt.

Julita l-a atins cu un deget, doar cu vârful, cum atingi ceva care ar putea să muște.

— Stă închisă de ani, a spus Irene. Eu am văzut-o mereu așa.

Irene a căutat în registrul centrului, pe care îl ține în dosar, foaie cu foaie, întorcându-le cu degetul mare umed, până la o foaie galbenă.

— Uite-o. Pe vremea când ușa asta se folosea, în curte se intra pe două locuri: pe poartă sau pe aici. Îi ziceau „cel cu două uși". Iar dintre toate grupurile, doar teatrul repetă în curte.

Pe foaie era un plan vechi, în cerneală, al curții cu cele două uși, și o inscripție: CURTEA CU DOUĂ UȘI. Semăna cu al meu. Mai vechi și mai prost măsurat, dar semăna. I-am numărat ușile: două. La al meu, tot două. Era prima dată când planul altcuiva îmi dădea dreptate, iar îl desenase cineva cu mult înainte să știu eu unde e cartierul ăsta.

— Atunci eticheta nu e o ghicitoare, a spus Noa.

— E o adresă, am spus eu.

„Atelierul din curte. Intrare pe cele două uși.” Era bine scrisă. Era veche, atât.

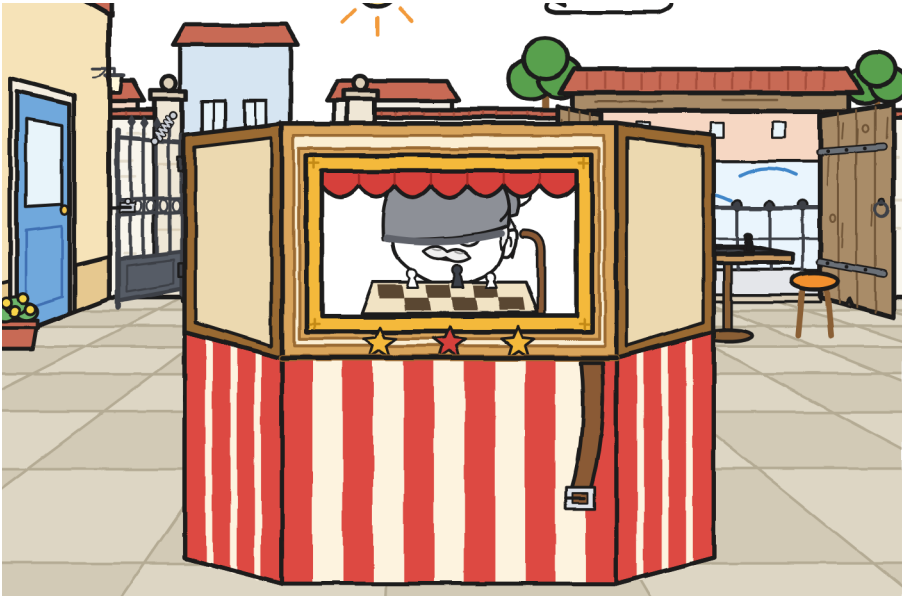
Mara a zis mai târziu că a văzut lacătul ăsta de nouă ori. A crezut că o ușă închisă nu mai contează. —J.

Cheia era în dosar, într-un plic: „Ușa veche. A nu se pierde”. Irene a scos-o cu două degete, s-a uitat la ea cum te uiți la cineva pe care nu l-ai mai văzut de mult, și a deschis lacătul. A fost greu. Întâi nu s-a răsucit; apoi s-a răsucit dintr-odată. Ușa a făcut un zgomot de vapor.

Înăuntru, în curte, cei de la șah scoseseră mesele la soare. Nimeni n-a ridicat capul. O ușă care stă închisă de ani se deschide lângă ei cu un zgomot de vapor, iar cei de la șah nu ridică capul: și asta e un fel de a juca.

Irene a deschis teatrinul în mijloc, să vadă cât loc lasă între cele două uși. L-a deschis cu Noa, amândouă cu mâinile pe barele laterale. Clac, clac, clac. Lăsa din belșug.

Pe fereastra teatrinului se vedea domnul Antonie, cu bereta peste ochi și bastonul între genunchi, în fața unei table. Se gândea la o mutare. Sforăia puțin. L-am lăsat un timp în ramă, uitându-mă la el, și n-am vrut să mă mișc ca să nu schimb tabloul.

— Sâmbătă le deschid pe amândouă, a spus Irene. Bicicletele intră pe cea veche, dinspre aleea canalului. Încărcăturile pe jos, pe poartă, dinspre trotuar. Așa nu se încrucișează.

— Dar cea veche e mai lată, a spus Julita. Și nu se închide singură.

— Iar poarta e a voastră. Dacă atelierul duce teatrinul într-o piață, vor fi uși mai rele.

Julita a deschis gura. A ținut-o deschisă o clipă, cu fraza pregătită, și n-a spus-o. S-a uitat la Noa. S-a uitat la mine.

— Tu ce zici?

Era prima dată în toată săptămâna. Am notat cu data: „Joi 29. Tu ce zici?”. Am notat înainte să răspund, ca să nu uit întrebarea cât mă gândeam la răspuns.

Am spus că poarta, dar exersată. Noa a spus la fel. Julita a spus bine, și de data asta era adevărat pe jumătate. O jumătate mai mult ca înainte.

După aceea am reparat măsurătorul. L-am pus deasupra teatrinului pliat, care era deja masa noastră de întotdeauna, deși o era doar de două zile. Avea trei căsuțe și niciuna nu servea pentru ce se întâmplase ieri, nici pentru ce știam eu.

Căsuța nouă am desenat-o toți trei. Eu am făcut chenarul, în creion. Julita a scris numele, în verde. Noa a făcut desenul, în turcoaz: o gură cu liniuțe, ca cele care ies dintr-un radio.

- A ANUNȚA: a spune ce știi.

Pe rândul de miercuri, în căsuța nouă, Julita a scris: „nimeni”. Pe cel de marți, am scris eu: „Guni, nu”. Am scris încet și cu scrisul meu de întotdeauna, nici mai mare, nici mai mic, și nu l-am șters.

Măsurătorul de trei are patru căsuțe. Nu mă plâng. A patra e cea care mă costă cel mai mult. –J.

Ne-am întors pe lângă fântână. Se însera, iar apa căpătase culoarea caietului. M-am oprit în fața peștelui, pe partea lui șchioapă. Îi lipsea înotătoarea la fel ca miercuri, dar acum știam să mă uit la ea.

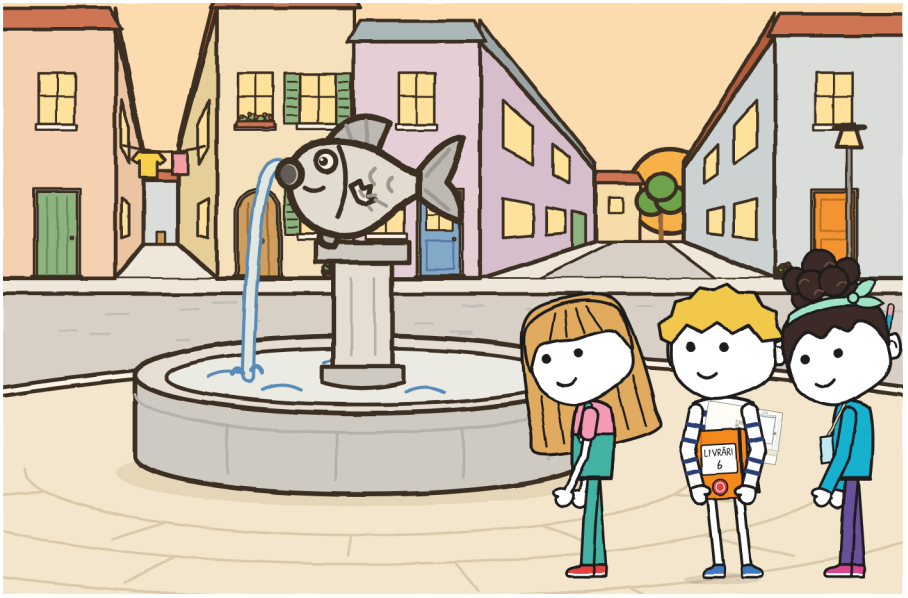
— Îmi povestiți povestea?

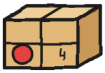
Julita și Noa s-au uitat una la alta. N-au râs. Le-a răsărit ceva, un colț din râsul de miercuri, și și-au păstrat-o, fiecare pe a ei.

— E lungă, a spus Julita.

— Sâmbătă, a spus Noa. Dacă ajungem.

Nu era un nu. Am pus planul în caiet, de data asta nepliat, cu jumătate de plan ieșind.

LIVRÁRI
6

CAPITOLUL 4

Poate oricine să conducă?

Vineri, Toni a venit la magazin cu ceasul, un creion și fișa de înscriere a lui FULGER prinsă cu o clamă pe o tăbliță. A lăsat-o pe tejghea ca s-o vedem, cum se lasă un trofeu care încă nu a fost câștigat.

GIMCANA CARTIERULUI · SÂMBĂTĂ 31. Echipa: FULGER. Dedesubt, trei nume numerotate: Zoe, Toni, Bruno. Totul cu același scris ascuțit, care nu era al lui Toni. Niciun nume tăiat.

— A scris-o Zoe, a spus. Bruno i-a dictat: „Bruno, cu b”.

— Și Zoe?

— A scris Bruno. Cu b.

Am verificat. Litera b era acolo și era foarte hotărâtă, din cele care se scriu când cineva îți privește creionul.

Apoi s-a așezat pe lada lui, cea „de moment”, și a pus ceasul pe zero cu un clic care s-a auzit în tot magazinul.

— Azi cronometrez. Nu am păreri. Notez ce trebuie repetat.

Toni e de la FULGER și e de la magazin, iar în după-amiaza aceea părea să fi hotărât cum să fie amândouă deodată: pe tăbliță, fișa echipei lui; la încheietură, timpul nostru.

Erau trei idei, câte una de cap. A Noei: ștafete. Trei tronsoane, și la fiecare orientează altcineva. A mea: ca a orienta și a face loc să fie treaba aceluiași om, cel care merge liber, pentru că cei doi care cară văd doar teatrin; știu, pentru că miercuri am fost unul dintre ei și ce am văzut, mai ales, a fost pânză pictată. A Julitei: să începem acum.

Eu am spus că mai întâi trebuie privit tot drumul, pe plan.

— Îl privim mergând, a spus Julita.

A câștigat ea. Mergând, drumul se privește foarte repede.

— Cine orientează primul? a întrebat Noa.

Am arătat toți trei deodată. Marți o mai făcusem, și fiecare arătase alt loc: poarta, sala, strada. De data asta nimeni n-a arătat un loc. Eu am arătat spre Noa, Noa spre Julita, iar Julita spre mine. Trei brațe în cerc, ca spițele unei roți care nu are de gând să se învârtă, iar în mijloc, pe jos, teatrinul pliat. Niciunul nu s-a arătat pe sine.

Toni a notat fără să ridice privirea. Irene aștepta în ușă, cu dosarul lipit de piept, fără să aibă păreri nici ea. În după-amiaza aceea, în magazin erau două persoane fără păreri și o a treia,

Mara, care nu are niciodată păreri cu voce tare, așa că planul l-am scos învârtind cercul:

1. Magazin → fântână: orientează Julita.
2. Fântână → colț: orientează Guni.
3. Colț → curte: orientează Noa.

Înainte să ridicăm teatrinul, Julita a spus:

— Un lucru.

Nu-l anunțase. S-a pus în fața mea; nu în fața teatrinului, nici a Noei, nici a ușii: în fața mea, cu brațele lipite de corp, de parcă și le-ar fi legat ca să nu-i scape.

— Miercuri am dat o indicație pe care a înțeles-o doar Noa și apoi am spus că tu te-ai rătăcit.

N-a mai spus nimic. Nu trebuia: era tot acolo. Ce se întâmplase, cine o făcuse și cui. Eu, pentru același lucru, aș fi avut nevoie de o pagină și, la subsol, o notă cu asterisc.

M-am uitat la picioarele ei. Picioarele Julitei sunt făcute să plece; când vorbește, unul dintre ele e deja pe drum spre altă parte. De data asta stăteau amândouă nemișcate, unite, înfipte în dale ca și cum le-ar fi parcat cu frâna trasă. În spatele meu, Noa, cu mâna deja pe mânerul ei, se uita la podea cu foarte mult interes, ca să nu deranjeze. Toni avea creionul oprit la un centimetru de foaie.

— Bine, am spus.

Am învățat-o de la Noa, joi. Mi-a ieșit întreagă.

Și cum nu știu să primesc nimic fără să pun o întrebare, am pus una:

— De ce parte îi lipsește înotătoarea peștelui?

— De stânga, cum ajungi, a răspuns Julita, fără să se gândească, ca cineva care și-a învățat răspunsul. La fântână, viraj la stânga. Te anunț cu cinci pași înainte.

— Asta e o indicație.

Avea parte, loc și anunț. Am copiat-o întocmai în caiet, cu al ei „cum ajungi”, care era exact ce lipsise miercurii.

Amândouă picioarele, nemișcate. Verifică pe desen. –J.

Tronsonul unu. Noa a încheiat cureaua în a doua gaură. Eu am spus că în a treia ține mai bine.

— În a treia se desface greu, a spus Noa. Iar când ajungi, e grabă.

Am spus-o o singură dată, cu voce tare, și am pierdut. Mânerele cântăreau la fel.

Am plecat. Irene, ultima, la zece pași, cu dosarul; Toni, pe carosabil, cu bicicleta de mână și ochii pe încheietură. Julita mergea trei pași înainte, iar la intrarea în piațetă a ridicat un braț spre stânga.

— Cinci pași... Viraj la stânga!

— Cureaua! a spus Noa. Și a ținut-o.

Am ocolit peștele șchiop de parcă am fi făcut-o dintotdeauna. Din partea mea, peștele avea în continuare toate înotătoarele; învățasem să nu mă mai încred în el. Niciun clac.

— Tronsonul unu: șase minute, a spus Toni. De repetat: nimic.

La fântână am schimbat. Julita și Noa, la mânere; eu, liber. Era prima dată în viața mea când dirijam ceva care nu era un creion.

Mă pregătisem. În noaptea dinainte, sub lampă, măsurasem pe plan strada îngustă: două borduri, o intrare care iese în afară, un capac de canal care se clatină și o trecere de pietoni. Drumul scurt, al lor, taie în diagonală pe unde nu sunt dungi. Al meu coboară bordura, trece pe dungi și urcă la loc: nouă pași în plus și două „stop” pe care celălalt nu le are. Numerotasem tot. Dar un plan nu are doamne.

Eu orientez așa:

— Trei pași. Stop. Bordură. Urcă. Doi pași. Stop. O doamnă.

Doamna venea din față cu un cărucior de cumpărături.

— Bună ziua.

Mi-a răspuns la salut. Eu n-am coborât mâna.

— Trece doamna. Patru pași.

Mergeam într-o parte, ca racii și polițiștii, cu o mână ridicată. O mână ridicată e singurul lucru pe care îl are un polițist de circulație, iar autobuzele îl ascultă. „Stop" îl auzisem de la Irene miercuri: ea nu spune pe unde; spune „stop" când e o bordură. Atunci mi se păruse puțin. Din locul celui care orientează pare foarte mult: e singurul cuvânt care oprește deodată două persoane, un teatru și, la nevoie, o doamnă.

— Stop. Capac. Îl călcăm pe margine, nu pe mijloc. Doi pași.

Julita mergea în față, cu mânerul ei, fără să scoată un cuvânt. La Julita, asta e o veste. Piciorul ei o lua singur spre drumul scurt: pleca în diagonală, cum pleacă mâna spre soneria unei case cunoscute, rămânea o clipă în aer și se întorcea pe linia mea. Îl aducea înapoi la al meu. Am văzut-o făcând asta de patru ori. A patra oară și-a strâns buzele și nu le-a mai desfăcut până la colț.

Noa, în spate, mișca buzele. Am crezut că numără pași, ce face mereu. Pe carosabil, Toni se uita la ceas, apoi la mine, apoi la ceas, ca cineva care compară două lucruri ce nu se înțeleg.

— Stop. Colț.

Am ajuns. Nimeni nu fusese nevoit să dea înapoi.

— Tronsonul doi: unsprezece minute, a spus Toni. Cel mai lent pe care l-am cronometrat vreodată. De repetat: nimic.

Unsprezece minute sunt multe minute. Mi-a fost egal. Minutele le-a notat Toni; restul l-am notat eu, cu litere mici, ca să nu se uzeze: era prima dată când conduceam ceva și nu a trebuit să repetăm.

— Ai spus „stop” de paisprezece ori, a spus Julita.

— Le-am numărat, a spus Noa. Cincisprezece.

Deci nu număra pași.

— Șase erau de prisos, a spus Julita. Dar le-am făcut pe toate.

— Niciunul nu era de prisos, am spus eu.

— Șase.

Toni n-a notat cine are dreptate. A notat numărul: „«stop»: 15 (numără Noa)”. Julita a descapsulat markerul și a desenat alături, cu verde, un melc cu casca de la FULGER. Toni s-a uitat la el o vreme. Nu l-a șters. În fișa lui Toni nu se șterge nimic.

N-am discutat niciuna. Mă dureau dinții de cât i-am strâns. –J.

Tronsonul trei, de la colț la curte. Căram Julita și cu mine; orienta Noa, cu harta gimcanei pe care Irene o împărțise tuturor echipelor.

După douăzeci de pași s-a oprit, unde începe aleea canalului.

— Nu iese.

— Ce nu iese?

— Harta ne bagă pe aici. Până la ușa veche. Iar noi intrăm pe poartă, care e de partea cealaltă.

Julita a început să se întoarcă spre ea ca să vadă, cu teatrinul întreg în spatele întoarcerii și nimeni pe curea.

— Jos, am spus.

— Ne uităm o secundă și mergem.

— Întâi se lasă jos. Apoi se discută.

Julita s-a uitat la curea, apoi la mine și și-a coborât partea. Eu mi-am coborât-o pe a mea. Teatrinul a rămas pe trotuar, plat și ascultător, cum stă cel mai bine.

Mi-am pus planul lângă harta ei, deasupra teatrinului, care iar ne ținea loc de masă. Din joi îl port nepliat, și se vede: ocupă jumătate de caiet și iese pe sus ca o limbă. Pe harta gimcanei era pictată o singură intrare, cu o săgeată roșie, și nu era poarta: era ușa veche. Cea cu lacătul. Cea pe care marți am găsit-o singur și am tăcut două zile.

— E o hartă veche, am spus. Din vremea când se intra pe acolo.

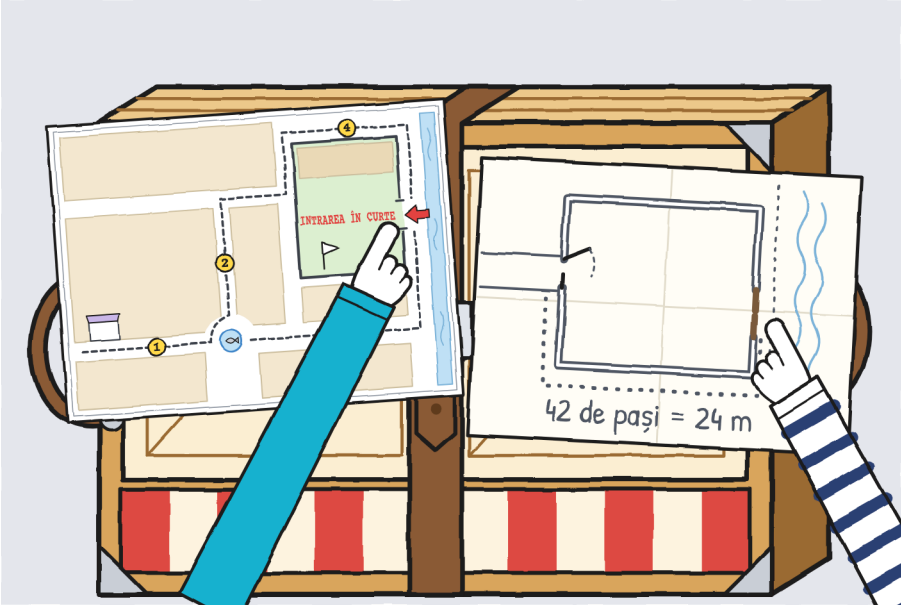
Noa a pus un deget pe a ei, iar eu, pe a mea. Același loc, pe două hârtii.

De acolo până la poartă erau patruzeci și doi de pași de-ai Noei. Sau douăzeci și patru de metri de-ai mei. Cu pasul ei și cu ruleta mea se poate măsura tot cartierul.

— Îi spunem Irenei? a întrebat Julita.

Irene era la zece pași, cu dosarul. Auzise tot, sunt sigur, și a așteptat să-i spunem noi, cum se așteaptă ca cineva să-și termine o frază.

— Și celorlalte echipe, a spus Noa. Altfel, cei pe jos intră toți în alee. Cu bicicletele.

Mi-am imaginat aleea sâmbătă: cinci echipe, fiecare cu încărcătura ei, și trei biciclete de la FULGER sunând din clopoțel în fața unei uși.

Eu n-am spus nimic. Eram de acord. Un acord nu lasă liniuță.

Irene s-a așezat pe o bancă din curte cu toate hărțile în poală și le-a corectat una câte una cu un marker roșu: tăia săgeata veche și desena două, una cu o bicicletă la ușa veche și alta cu un balot la poartă. Toni a comparat-o pe a lui cu planul meu, linie cu linie.

— FULGER voia să intre pe unde zicea harta.

— Voi intrați pe acolo, a spus Irene. Pentru biciclete, harta era bună. Din întâmplare.

Toni a rămas uitându-se la harta lui cu fața celui care află că a avut dreptate fără să fi făcut nimic ca s-o aibă, ceea ce la FULGER nu contează.

Ne-am întors la colț și am repetat tronsonul trei, acum până la poartă. Julita și cu mine căram, iar Noa a orientat, a făcut loc și a anunțat, toate deodată:

— Stop! Țin canatul! Treceți!

Am trecut. Am completat măsurătorul. Pe rândul „colț → curte" am pus: Guni și Julita, Noa, Noa, iar în a patra căsuță, „Noa: «harta e greșită»". Fiecare nume, în culoarea lui: creion, verde și turcoaz.

Era primul rând cu toate căsuțele pline. Căsuța de anunțat o inventaserăm joi din cauza mea, iar Noa a inaugurat-o. I-am scris numele cu cel mai clar scris pe care îl am.

A ținut-o cu spatele, ca tine marți. O notez eu. —J.

Toni ne-a arătat fișa lui. Sus scria, cu majuscule, CE A TREBUIT REPETAT:

- Miercuri: virajul de la fântână, de 3 ori.
- Vineri, tronsonul 1: nimic.
- Tronsonul 2: nimic (lent).
- Tronsonul 3: intrarea. Nu era vina echipei: era a hărții.

Iar jos, subliniat de două ori: „Ce se repetă cel mai mult nu sunt pașii. Sunt indicațiile.”

— Ultima e o părere, a spus Julita.

— E o dată, a spus Toni. La FULGER, o direcție spusă prost se plătește de două ori: la dus și la întors.

Și-a pus casca și s-a dus să-și repete ale lui. La primul colț, tilin.

Seara, la magazin, Mara a pus teatrinul în cutia lui, iar cutia a redevenit o cutie ca toate. Înainte să coboare capacul, Noa s-a uitat la cataramă.

— Mâine, în a treia gaură. Chiar dacă se desface mai greu.

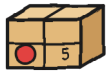
A spus-o uitându-se la cataramă, nu la mine. Era ce spusesem eu înainte să plecăm. Nu l-am notat la câștigate: o hotărâse ea, la ora ei, iar asta merge în altă coloană.

Am deschis caietul la colțul cu liniuțe: cele patru de la HOTĂRÂT FĂRĂ MINE și, dedesubt, a mea. Azi nu făcusem niciuna. Am recapitulat ziua cu creionul în aer, cum se verifică un calcul înainte să-l dai drept bun. Am numărat patru dezacorduri. Pe toate patru le-am spus cu voce tare. Am câștigat unul.

Vineri. Dezacorduri: 4. Spuse: 4. Câștigate: 1.

Pe raftul ei, cutia nr. 6 avea tot cele nouă ștampile. Nouă. Nici una în plus.

Cel pe care l-ai câștigat era cel cu lăsatul teatrinului jos înainte să discutați. Ăsta ți-l fac cadou. —J.

CAPITOLUL 5

Contează să ajungem primii?

Sâmbătă mi-am pus tricoul portocaliu de sâmbătă. Nu e superstiție: sâmbăta se întâmplă lucruri, și prefer să mă îmbrac la fel în toate, ca să le pot compara.

— Ești asortat cu caietul, a spus Julita.

Am pus caietul lângă tricou ca să verific. Avea dreptate, cu o diferență de o nuanță.

La unsprezece, curtea avea cele două uși deschise pentru prima dată după mulți ani, și oamenii intrau pe amândouă: bicicletele, pe cea veche, dinspre aleea canalului; cei pe jos, pe poartă, dinspre trotuar. Ușa veche, deschisă larg, părea mai surprinsă decât oricine. Erau steguleț de la zid la zid și o masă cu un afiș pe care scria FINIȘ. Flora stătea în primul rând cu termosul ei, ca cineva care a venit să vadă o paradă și are de gând să rămână la artificii. Doamna de la magazinul de pantofi, în picioare, cu brațele încrucișate. Vera, cu Fărâmiță în brațe; Fărâmiță, cu capul întors spre tot ce se mișca, iar în dimineața

aceea se mișcau toate. Pe zid, sus, o coțofană. Nu o invitase nimeni.

Irene s-a urcat pe o bancă și a sunat din fluier. S-a făcut o liniște de curte de școală, care e o liniște cu mult zgomot dedesubt.

— Fiecare echipă își aduce încărcătura până aici, trecând prin toate stațiile. Cu încărcătură nu se aleargă. Cine aleargă repetă tronsonul. Și câștigă timp cine nu repetă.

Am notat cuvânt cu cuvânt. Era prima dată când o regulă de joc mi se părea scrisă pentru mine.

Pe listă erau cinci echipe, prinse cu pioneze pe un panou de plută:

1. FULGER (Zoe, Toni, Bruno)
2. CORUL
3. ȘAH
4. ACELE
5. NOA + 2

FULGER ducea un plic, pe bicicletă. Corul, un pupitru. Șahul, o tablă uriașă. Croitoria, un manechin fără cap. Al nostru îl notase Noa luni, înainte să mă cunoască.

— Suntem „Noa + 2”, i-am spus Julitei.

— Eu sunt 2, a spus ea. Tu o să fii plusul.

M-am uitat la cruciulița dintre nume și număr. Nu fusese niciodată un semn. Am notat-o ca pe o funcție.

Fiecare echipă pleca din ușa unde dormea încărcătura ei. Nouă ne-a dat startul domnul Antonie, care locuiește aproape și nu aleargă.

La ușa magazinului, Mara a scos teatrinul din cutie, iar teatrinul a crescut până la mărimea lui de stradă. Noa a încheiat cureaua repede și l-am ridicat.

Clac. Un panou s-a deschis o palmă, ca o gură care își amintește ceva.

— Jos, am spus.

Nimeni n-a discutat. L-am coborât toți trei deodată, încet, de parcă înăuntru ar fi fost un ou. A doua oară, Noa a încheiat cureaua fără grabă, în a treia gaură, și a tras de două ori ca s-o încerce. Eu m-am uitat la cataramă și apoi la stradă. Amândouă erau în regulă.

Domnul Antonie și-a scos bereta și a coborât-o dintr-odată, ca pe un steag.

— Cu calm, a spus, că așa se ajunge.

Mara a încheiat șirul, cu cutia goală sub braț. Fără nimic înăuntru părea mai mare.

Tronsonul unu. Orienta Julita.

— Cinci pași... Viraj la stânga!

— Cureaua!

Ocoleam încet peștele șchiop, ocupând tot colțul, când a sosit Zoe pe bicicletă. Mergea prima dintre toți. A frânat și a pus un picior pe jos.

— Treceți voi. Cu asta nu se aleargă.

A așteptat până am ieșit din curbă. Apoi a plecat. Am avut-o în față douăzeci de secunde. Le-a cronometrat chiar ea.

A frânat brusc. Coada a mai avut nevoie de puțin timp. —J.

La fiecare stație ștampilau o fișă. Pe cea de la brutărie o ținea Elia, care ștampila cu degetul mare plin de făină și apăsa de parcă fișa ar fi fost aluat și ar fi trebuit lăsată să se odihnească. Pe a noastră a lăsat trei urme albe, câte una de cap, deși am ajuns când la a lui FULGER făina se uscase deja.

FULGER a trecut de trei ori pe lângă noi, de fiecare dată pe altă stradă. Din spatele unui teatrin, FULGER părea un ceas cu cuc: ieșea, suna și se retrăgea. Toni avea ambele mâini pe ghidon și suna din clopoțel la colțuri. Bruno ducea plicul. Zoe mergea în față și îi aștepta la fiecare stație, fără să atingă fișa până nu erau toți trei. A doua oară când au trecut, Toni nu s-a uitat la ceas: s-a uitat la noi. A fost cel mai apropiat lucru de o părere pe care i l-am văzut în toată ziua.

În tronsonul doi căram Julita și Noa, iar orientam eu. Ne-a depășit corul, cu pupitrul. Alergând. A sunat fluierul lui Irene, care era peste tot deodată, și corul s-a întors la fântână cântând încet, cum se cântă când trebuie repetat un tronson.

Ne-a depășit șahul, cu tabla pe cant și piesele într-o pungă care suna a grindină. Ne-a depășit până și manechinul, în orizontală, dus de trei de la croitorie care mergeau în vârful picioarelor, de parcă manechinul ar fi dormit. Să fii depășit de un manechin fără cap e o experiență pe care nu știu s-o măsor, și am încercat.

Julita n-a alergat. Adică: i-a fugit un picior. L-a adus înapoi.

— Contează să ajungem primii? a întrebat.

— Eticheta nu spune „primii”, a spus Noa. Spune „pliat”.

— Bordură, am spus eu.

Am urcat-o.

Corul a repetat tronsonul cântând. La întoarcere cânta mai bine. —J.

Tronsonul trei. A orientat Noa până la poartă. Acolo am lăsat teatrinul jos.

— Cine deschide? a întrebat Julita. Și a așteptat răspunsul.

Am arătat toți trei deodată. Era a treia oară în săptămâna aceea. Marți, fiecare arătase un loc. Vineri, fiecare, spre

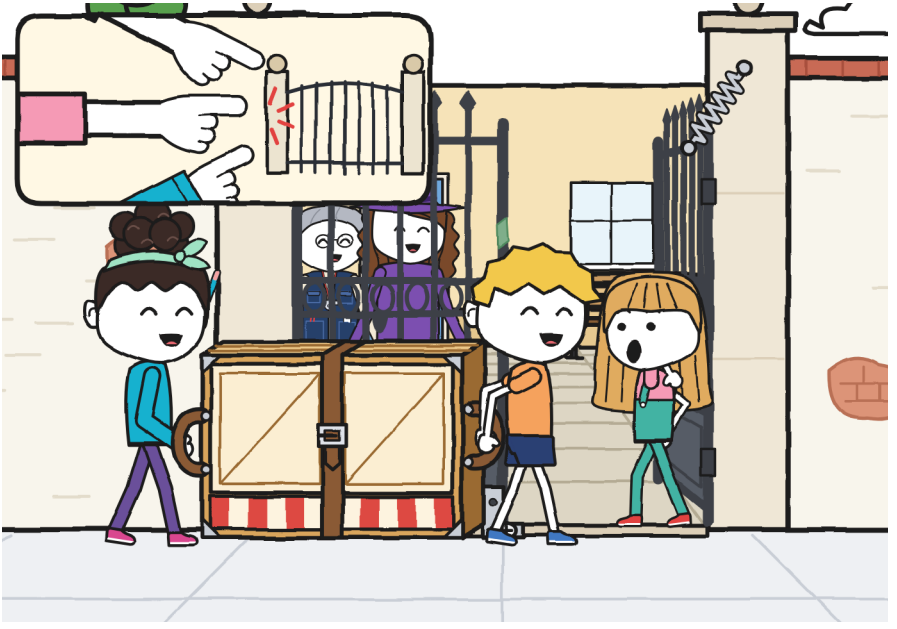
altcineva. De data asta, toți trei, spre același loc: Noa a arătat poarta, Julita a arătat poarta, iar eu am arătat poarta. Apoi am râs, pentru că așa nu se hotărăște cine. Trei brațe îndreptate spre o ușă sunt o părere foarte fermă despre ușă și niciuna despre noi.

— Tu, am spus eu și Noa.

Noa a trecut la mânerul ei. Julita a ținut canatul cu spatele și cu ambele mâini, cu picioarele bine înfipte, și pentru o dată nu i-a fugit niciunul.

— Stop! Țin canatul! Treceți!

Am trecut. Pliat. Întreg.

— Patruzeci și unu de minute, a spus Irene.

FULGER făcuse paisprezece. Stăteau toți trei pe jos, lângă biciclete, fără să transpire. Zoe m-a salutat cu două degete; Bruno, cu toată mâna.

Mara a venit cu cutia sub braț. Irene s-a uitat la teatrinul de pe pardoseala curții ei, pliat, cu cureaua la locul ei, și s-a uitat o bună bucată de vreme, de sus până jos, cum te uiți la cineva care se întoarce dintr-o călătorie lungă, ca să verifici că vine întreg. A deschis dosarul și i-a arătat Marei foaia din registru: „Atelier de teatru. Responsabilă: Irene". Mara a citit-o cum citește ea, cu degetul, întâi rândul și apoi ștampila. Julita i-a dat markerul verde, cel care nu se șterge.

— Îmi convine, a spus Irene. Și a semnat pe etichetă.

Pe etichetă a apărut cuvântul LIVRAT. Nu-l scrisese nimeni. În jur rămâneau cele nouă ștampile de la RETURNAT, câte una pentru fiecare drum al Marei, iar la mijloc, acum, o semnătură verde care nu avea de gând să plece nicăieri.

Irene a deschis inventarul centrului ca să noteze teatrinul. N-a fost nevoie: avea deja pagina lui. Sus scria TEATRIN PLIABIL · de primit, iar dedesubt, într-o căsuță care spunea PROBE, era un rând vechi, strâmb, cu foarte prost scris:

„Probat în curte. Pliat, trece prin cele două uși. Deschis, nu. —R."

Ne-am aplecat toți trei să-l citim, atât de mult că ne-am făcut umbră cu capetele.

— E dinainte să conduc eu atelierul, a spus Irene. Nu știu cine e.

— Nici noi, a spus Julita. Dar mai aflăm lucruri.

R. a fost în curtea aceea și a probat teatrinul înainte să-l trimită. De data asta a măsurat cele două uși: poarta și ușa veche. Ce știa R. începea într-un rând. Nouă ne costase o săptămână.

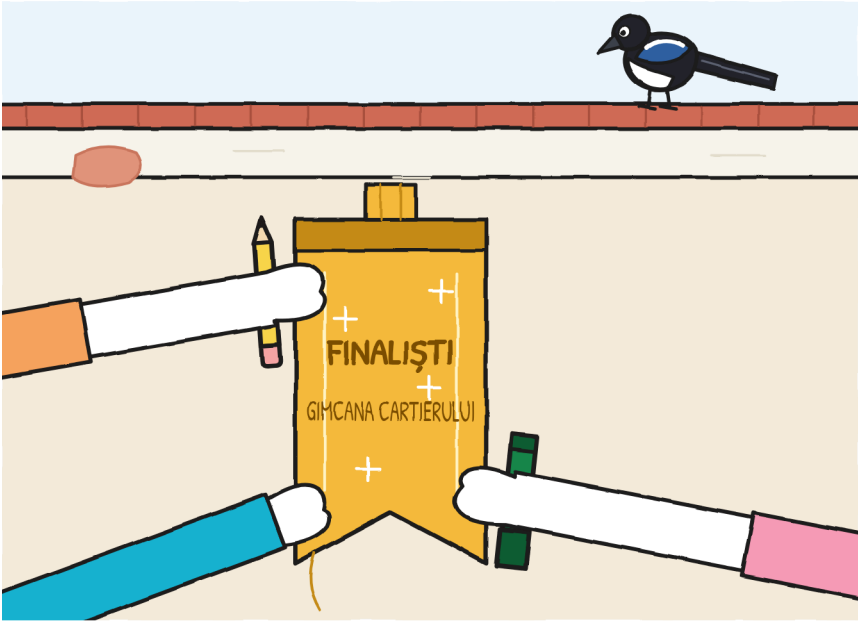
Ușa Eliei. Cele două din curte. Măsoară uși. O păstrez pentru fișă. —J.

A câștigat FULGER, fără să repete niciun tronson. Premiul era o pâine rotundă de-a Eliei, cu un 1 făcut din făină deasupra. Zoe a tăiat-o în trei bucăți. A lui Bruno era la fel de mare ca a ei; am măsurat-o din ochi, iar ochiul meu, la bucăți, nu se înșală.

Echipelor care au sosit cu încărcătura întreagă, Irene le-a dat o panglică. Pe a noastră am văzut-o de aproape, pentru că o țineam toți trei: o mână cu creion, una cu marker verde și una cu mânecă turcoaz. Era din satin auriu, cu străluciri care își schimbau locul când respirai aproape, cu un nod scurt sus și o margine din care ieșea deja un fir. Scria, cu litere care se citeau de departe: FINALIȘTI · GIMCANA CARTIERULUI.

Pe zid, coțofana și-a înclinat capul. Asta fac eu în fața unui plan pe care nu-l înțeleg.

— Finalist e cel care ajunge ultimul, a spus Julita.

— E cel care ajunge în finală, a spus Noa.

— Am ajuns ultimii în finală, am spus eu. Merge pentru amândouă.

— Dacă tot e aici, a spus Irene, trebuie inaugurat.

L-au deschis Mara și ea, cu mâinile pe barele laterale. Clac, clac, clac. Era prima dată în toată săptămâna când îl auzeam

deschizându-se intenționat, și suna la fel: se vede că teatrinului îi e totuna.

Noi, în spate. Aveam două minute ca să inventăm un spectacol. Noa a împărțit rolurile. Mai întâi a întrebat:

— Cine vrea să vorbească puțin?

Am ridicat mâna. A fost cea mai rapidă mână din toată gimcana.

Fărâmiță s-a desprins din brațele Verei, a zburat un metru și s-a așezat deasupra unui panou, foarte țeapănă, cu coada atârnând taman în fața ferestrei. În săptămâna aceea, prin ramă se văzuse Toni cu gura plină, Noa în mijlocul străzii și domnul Antonie dormind în fața unei table. Acum, coada Fărâmiței. Rama are un ochi infailibil pentru ce nu trebuie. Era spectacolul și încă nu începuse.

Vera a luat-o cu brațele întinse, iar Fărâmiță s-a lăsat, cu fața de „eu n-am fost" pe care mi-a copiat-o în prima zi.

Spectacolul s-a numit „Pachetul care nu voia să intre". Julita juca rolul Marei, cu un cornet de hârtie pe cap, în loc de pălărie. Noa juca toate ușile, și îi ieșeau toate diferite doar schimbând piciorul. Eu jucam pachetul, la fereastră.

— Atelierul? zicea Noa. Aici, croitorie.

— RETURNAT, ziceam eu.

— Atelierul? Aici, corul.

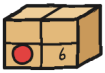
— RETURNAT.

Am spus-o de nouă ori. Publicul le număra, iar corul, care pentru asta venise, le număra acordat. A zecea oară, Noa a deschis brațele, iar eu am spus celălalt cuvânt.

Ca să salutăm, ne-am arătat toți trei la fereastră. Încăpeam. Înghesuiți. Urechea mea stângă era a Julitei, iar cea dreaptă, a cocului Noei. Jos, Mara, cea cu pălăria adevărată, aplauda cu două degete.

Nu se împarte în bucăți. Se strânge unul. –J.

CAPITOLUL 6

Ce rămâne după ce se termină proba?

După-amiază ne-am întors la magazin cu eticheta. A venit și Noa. A rămas în prag, cu carnetul atârnat, numărând pachetele de pe raft cu degetul și cu buzele, fără voce.

Julita s-a uitat la afiș. Apoi la Mara.

— Pot?

— E afișul tău.

S-a urcat pe taburetul albastru, a tăiat 15 și a scris, mare, 14. Mara a lipit eticheta în registrul ei, lângă celelalte cinci, și a trecut mâna pe deasupra de două ori, cum se netezește un cearșaf.

În prag, Noa a terminat de numărat.

— Paisprezece, a spus, nimănui.

— Paisprezece, a spus Julita de pe taburet, cu markerul încă descapsulat.

Toni a adus clasamentul, cu ștampila centrului de cartier, ca să-l copiez în caiet: FULGER, paisprezece minute; ȘAH, douăzeci și nouă; ACELE, treizeci și trei; CORUL, treizeci și opt, cu un tronson repetat; NOA + 2, patruzeci și unu. M-am uitat de două ori. „Bruno" era întreg, netăiat și fără nimic deasupra. Cu echipa noastră s-a ocupat Noa, cu creionul ei turcoaz, fără să i-o ceară nimeni: a tăiat „+ 2" și a scris deasupra NOA, JULITA ȘI GUNI.

— Luni nu știam cum vă cheamă, a spus. Adică. Cum îl cheamă pe Guni.

Am scos fișa lui R. Avea unsprezece indicii. Am adăugat unul: „12. A probat teatrinul în curtea centrului înainte să-l trimită. E în inventar." Toni a citit-o. A citit și ce era al lui, mai jos, NEREZOLVAT: îmi datorează o explicație, și a trecut degetul pe dedesubt, fără să atingă cerneala. N-a tăiat nimic.

— A probat teatrinul, a spus. Clopoțelul meu nu l-a probat.

— Asta nu știm, a spus Julita.

— Despre clopoțelul meu nu există niciun rând în niciun inventar, a spus Toni. Și asta era adevărat.

Apoi am desfăcut planul pe tejghea. Adică: nu mai era împăturit. Din joi călătorea deschis în caiet, ieșind pe sus, dar avea urmele îndoiturilor, în cruce, ca o fereastră, iar alea nu pleacă. Un plan își amintește cum a fost ținut.

L-am fixat cu ruleta într-un colț și cu paharul de creioane în celălalt.

— Îi lipsește partea ta, i-am spus Noei. Ce e de la fântână încolo. Din străzile alea știu doar metrii.

Fraza asta n-o repetasem. O gândisem, ceea ce e altceva: în timpul spectacolului, la fereastră, între al șaselea RETURNAT și al șaptelea.

Noa s-a uitat la Julita. Julita s-a uitat la tavan, felul ei de a nu se băga, și s-a uitat cu un interes pe care tavanul magazinului nu și l-a câștigat niciodată.

— Pot să pictez pe el?

— Pentru asta ți-l arăt.

Am împins planul spre ea cu ambele mâini. Noa a scos creionul de după ureche și l-a ținut o clipă sus, fără să atingă hârtia, cum rămâne mâna înainte să bată la o ușă care nu e a ei. Apoi a coborât.

Era prima dată când alt creion atingea hârtia aceea. De fiecare dată când vârful turcoaz cobora, eu apăsam puțin mai tare ruleta pe colțul ei, deși planul nu avea nicio intenție să plece. Julita și-a dat seama și n-a spus nimic, ceea ce, la Julita, e un fel foarte zgomotos de a-ți da seama.

Și-a adăugat strada, centrul pe dinăuntru, cu sala, curtea și coridorul care le leagă, și distanțele, în pași. Scrie mic și drept, de parcă fiecare literă ar fi trebuit să încapă într-o dală. Eu

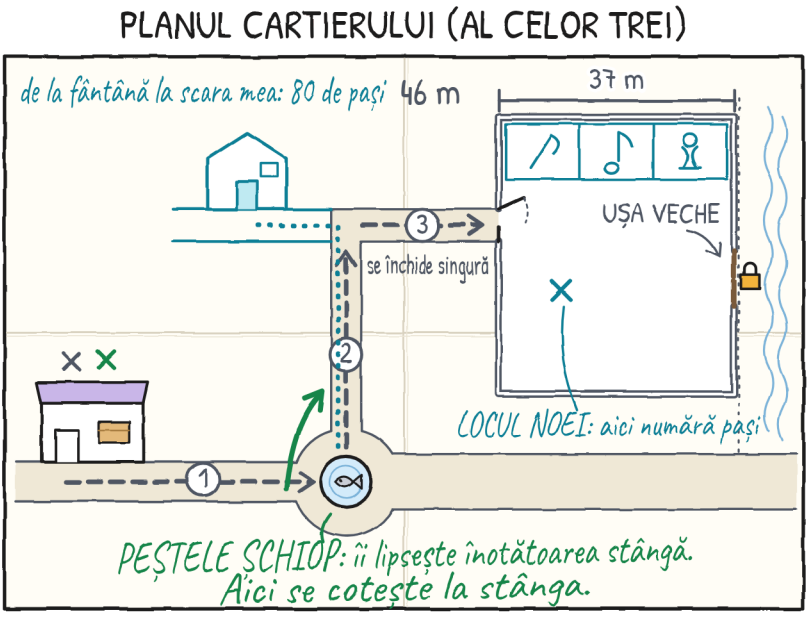
puneam metrii alături. „De la fântână la scara mea: 80 de pași”, a scris ea, iar eu, alături: „46 m”. Optzeci ori cincizeci și opt fac patruzeci și șase și patruzeci. Am rotunjit în jos, din politețe. În planul meu erau, pentru prima dată, două unități, și niciuna nu era greșită. În curte, Noa a marcat o cruciuliță turcoaz: „LOCUL NOEI: aici numără pași”.

Julita n-a mai rezistat. A descapsulat markerul și a scris lângă fântână, cu verde și fără să ceară voie: „PEȘTELE ȘCHIOP: îi lipsește înotătoarea stângă. Aici se cotește la stânga”. În magazin am pus două cruciulițe, una în creion și una verde, atât de aproape că se atingeau.

Sus, planul se numea PLANUL LUI GUNI. Dedesubt am scris numele nou: PLANUL CARTIERULUI (AL CELOR TREI). Paranteza a fost ideea mea. Parantezele sunt ce mă pricep cel mai bine.

Și în timp ce pictau mi-au povestit povestea peștelui șchiop. Mi-au povestit-o amândouă deodată, câte una de fiecare parte a tejghelei, iar eu mă duceam de la una la alta cu capul, cum te uiți la un meci de la fileu. E lungă. Nu e atât de bună cât se spune. Dar acum o știu.

E grozavă. Doar că am povestit-o prost: ne-am călcat pe vorbe. —J.

Julita avea panglica legată de încheietură de la prânz. I se desfăcuseră deja trei fire. Le-am numărat pentru că le număra și ea, în șoaptă, de fiecare dată când i se agăța unul în buzunarul salopetei.

— Dacă o păstrez eu, luni e franj, a spus. O punem în caiet?

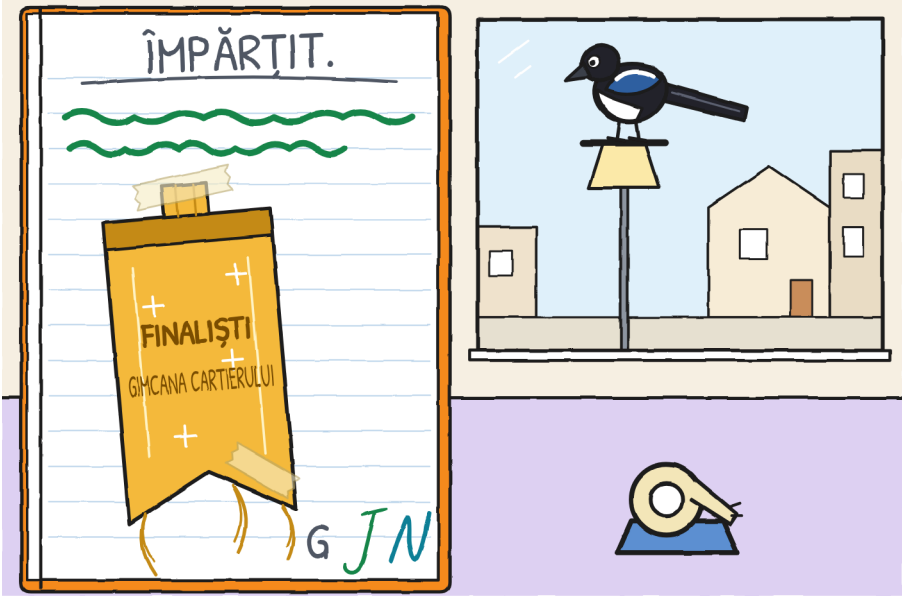
Am lipit-o pe prima pagină, sub ÎMPĂRȚIT și sub litera verde care ocupă jumătate de foaie, cu câte o bucată de bandă adezivă la fiecare capăt. Noa a ținut un capăt, Julita pe celălalt, iar eu am pus cele două bucăți, drepte. Nodul a rămas sus, puțin umflat; strălucirii își schimbau locul de fiecare dată când cineva

întorcea pagina de alături. Într-un colț am pus trei inițiale mici: G, în creion; J, cu verde; N, cu turcoaz.

Am închis caietul ca să probez. Se închidea mai prost: nodul făcea o umflătură, iar coperta rămânea puțin ridicată pe un colț, ca cineva care nu se hotărăște să plece. Am notat „defect” pe margine și apoi l-am șters.

Am desenat-o cu firele ei desfăcute. Dacă se destramă, se destramă: nu o desenez mai nouă decât e.

Prin geam, coțofana de pe zid ne privea de pe felinar. Se uita la panglică, nu la noi. Mi-am dat seama pentru că și eu, în locul ei, m-aș fi uitat la același lucru.

Caietul meu nu se închide la fel de bine ca al tău. De-asta. –J.

Noa a dat paginile înapoi. Mai întâi a cerut voie, cu mâna deschisă deasupra caietului, fără să-l atingă, iar eu am spus da din cap. Le-a dat încet, una câte una, fără să sară peste niciuna: măsurătorul de marți, rândul verde de miercuri, ultima pagină cu bucata ei de zid și jumătatea ei de lacăt, căsuța nouă de joi. A ajuns la colțul cu liniuțe.

— Și asta?

Avea mâna la distanța exactă ca să-l acopere. Nu am mișcat-o.

— O socoteală pe care o țineam prost.

— Și asta de aici? A citit cu voce tare: „Un canat îl ține și o piatră".

— M-am gândit marți.

Julita a încetat să-și legene piciorul de taburet. Toni, de pe lada lui, a ridicat ochii de la ceas, care nu cronometra nimic.

— O piatră nu spune „bordură", a spus Noa. Nici „stop" de cincisprezece ori.

A spus-o cum spune ea lucrurile, numărând. Apoi a întors pagina înainte, din nou la panglică, cum lași o carte unde ai găsit-o.

Nu am șters liniuțele. În creion se poate, dar n-am vrut. Sub frază am desenat o piatră mică, cu un balon de vorbire. L-am lăsat gol.

Nu le șterge. Sunt puțin ale mele. —J.

Duminică, în zori, a stat de veghe Noa, care locuiește în fața centrului. La nouă a adus un bilet la magazin. Venea numărând pași; i se vedea pe buze. Era împăturit în trei părți egale; am verificat. Scria, cu turcoaz și cu scris mic și drept:

- 7:38: teatrinul, în atelier, pliat.
- 7:44: se luminează. Nu se mișcă.
- 7:50: la fel. Pași făcuți: zero. —Noa

Stă de veghe mai bine ca mine, numără mai bine ca mine și nu face pâine. Două din trei. —J.

Mara a ridicat jaluzeaua pe jumătate ca să ne lase să trecem, iar eu am desenat raftul: paisprezece pachete și șase goluri, unul după altul, de la 1 la 6, ca dinții care cad în ordine. Afișul nu a mai trebuit atins.

— Șase, a spus Mara. Și și-a închis registrul.

Toni stătea pe lada lui, cu casca pusă, deși era duminică. Noa a rămas în picioare, lângă ușă. Nimeni nu i-a spus să se așeze sau să plece. A venit pentru că a vrut, iar luni are repetiție.

Ca să închei caietul am desenat fereastra teatrinului, goală.

Am făcut-o cu rigla: rama, cortina scurtă strânsă într-o parte, lemnul cu vinele lui. Înăuntru, nimic. Era prima fereastră a săptămânii prin care nu trecea nimeni din întâmplare, și mi s-a părut drept s-o las așa o clipă, cum se lasă deschisă o ușă când se aude pe cineva pe scară.

M-am desenat primul pe mine, în creion, într-o parte, unde mă pun în fotografii. Să te desenezi pe tine e cel mai greu lucru: nu poți măsura din afară. Am ieșit serios și cu părul bine aranjat, ceea ce nu e cum îl port, ci cum mi-ar plăcea să-l port. Nu am corectat. Am lăsat loc de prisos.

Apoi am lăsat caietul deschis pe tejghea, cu fața spre ele, cu creionul pus de-a curmezișul deasupra. N-am spus pentru ce. Mara, în spate, nu s-a uitat: s-a apucat să alinieze sticluțele cu cerneală cu o atenție de care nu aveau nevoie.

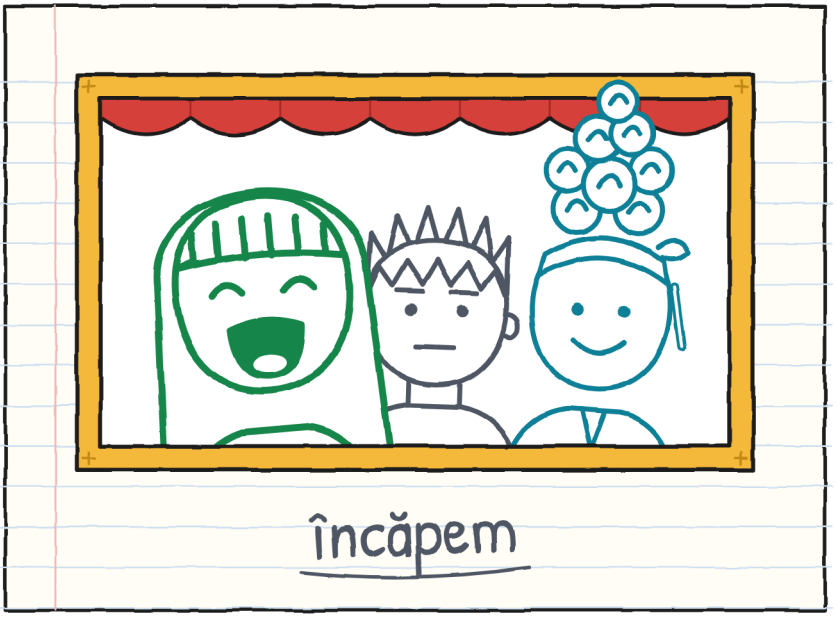
Noa a cerut voie înainte să picteze în caietul meu. Julita, nu.

Julita s-a desenat cu verde, cu gura deschisă și mai mare decât ceilalți doi, pentru că, după cum a spus, și în viața reală ocupă mai mult. Noa a măsurat cu două degete golul rămas, cum măsoară ea lucrurile mici, și s-a desenat înăuntru, cu turcoaz. Cocul i-a ieșit din ramă pe sus. Nu l-a corectat. Noei îi sunt ramele mici pe sus, și știe.

Încăpusem în fereastra adevărată, sâmbătă, înghesuiți. În cea de hârtie, pe care o desenasem cu loc de prisos, ne-am înghesuit la fel. Locul de prisos nu l-a folosit nimeni.

Dedesubt, în creion, am scris un cuvânt:

începem.

Împărțit e împărțit. Scrie pe prima pagină. –J.

A rămas tabelul, care închide toate caietele mele. De data asta l-am făcut tronson cu tronson, cum s-a măsurat toată săptămâna.

LIVRAREA NR. 6. Tronson cu tronson (cine căra · cine ghida · ce a trebuit repetat):

- Magazin → fântâna peștelui șchiop: Guni și Noa · Julita · virajul de la fântână (de trei ori).
- Fântână → colț: Julita și Noa · Guni · nimic (dar încet).

- Colț → curte: Guni și Julita · Noa · intrarea: harta era veche.
- Sâmbătă: toți trei · toți trei, pe rând · cureaua (a doua oară, în a treia gaură).
- Înainte de noi: Mara, singură · nimeni · nouă drumuri.
- R.: ? · ? · nu știm.

Jos am desenat măsurătorul de trei, cu cele patru căsuțe pline și cele trei nume schimbate de loc.

Trei căsuțe. Ba nu, patru. Trei nume. Niciuna goală. –J.

LIVRĂRI IMPOSIBILE · 7

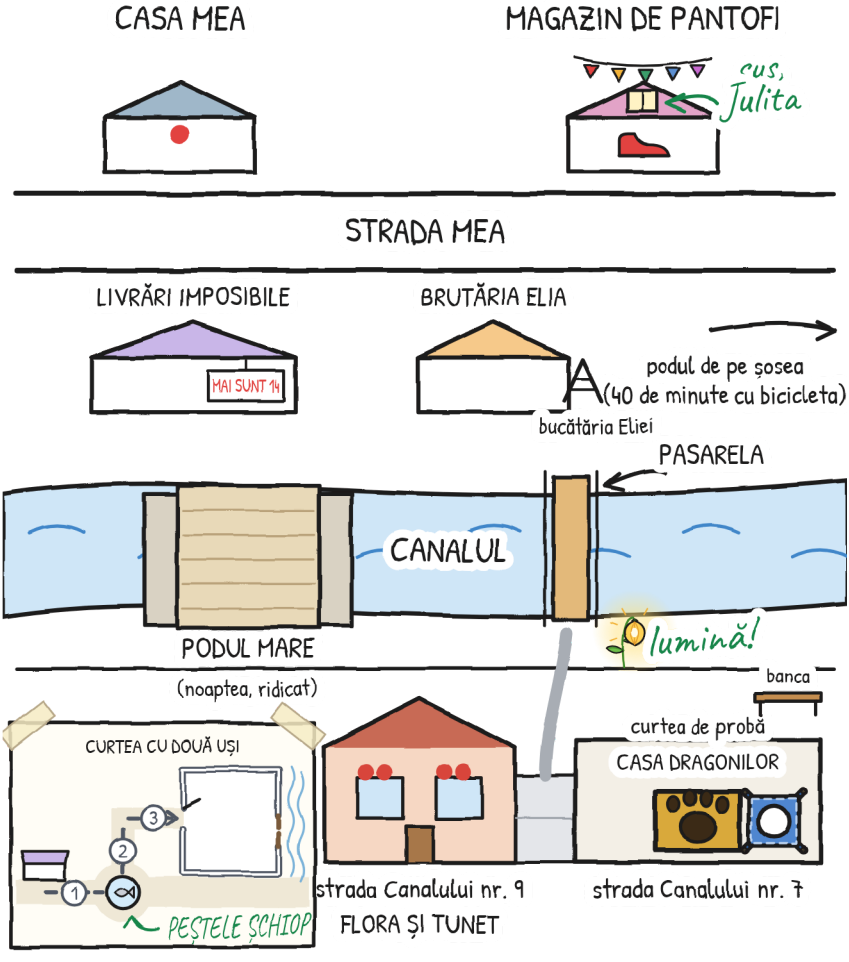
(foarte curând)

De data asta eticheta cerea o oră la care eu sunt deja în pijama.

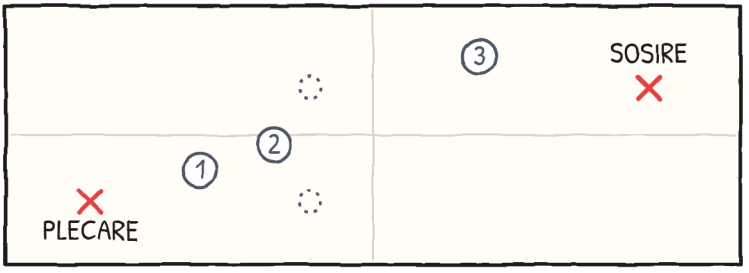
Cine e treaz când ceilalți închid? În afară de mine. –J.

CARTIERUL (versiunea 6)

TRASEUL TĂU

Cine cară? Cine orientează? Cine face loc? Cine anunță?

MĂSURĂTORUL DE TREI

	A CĂRA	A ORIENTA	A FACE LOC	A ANUNȚA
tronson 1				
tronson 2				
tronson 3				

Dacă într-o căsuță apare mereu același nume, schimbă. –J.

O POVESTE, ȘASE MĂRIMI

Cartea asta există în șase mărimi, pentru copii de la 3 la 16 ani, și în peste 20 de limbi. XXS, XS, S, M și L spun povestea pagină cu pagină, pe aceleași desene și cu tot mai multe nuanțe. XL e romanul: aceeași poveste, cu loc pentru tot ce gândește Guni și nu spune.

Nivelurile CECRL sunt orientative: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Fiecare în mărimea lui. Același teatrin. —J.

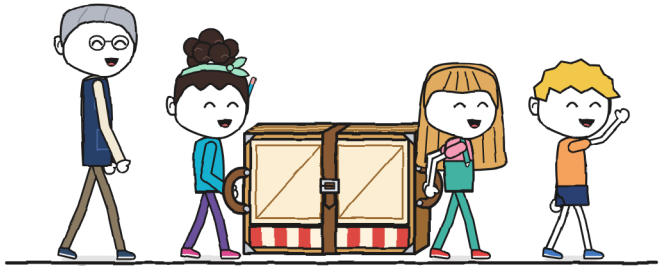
PENTRU FAMILII ȘI CADRE DIDACTICE

Lucrează fiecare capitol pe linguaula.com (cu activitățile mărimii L)

TRANSPORT ADEVĂRAT: CE SĂ FACI

1. Înainte să pleci, privește tot drumul.
2. O persoană merge liberă: deschide ușa și anunță.
3. Mâinile, pe mânere. Departe de balamale și de închizători.
4. Cu o încărcătură nu se aleargă și nu se face concurs.
5. Dacă cineva spune „stop”, se opresc toți.
6. Mai întâi se lasă jos; apoi se discută.
7. Ce e mare se deschide și se pliază în doi, cu o persoană adultă.

Ștampila DOAR ÎN POVESTE arată ce se poate întâmpla într-o poveste, dar nu într-un transport adevărat.

Iar dacă știi ceva despre drum, spune înainte. –J.